

О. Ів. Перелазний

Зловісна Хмара над Св. Укр. Православною Церквою

Українська святыня Києво-Печерська Лавра

Видання: Української Православної Інформаційної Служби

БЛАГОСЛОВЛЯЮ до друку

Арх. СИЛЬВЕСТР

13.9.1965

Мельбурн.

Зміст:

стр.

о.Ів.Перелазний - До Високого Собору Митрополичної Єпархії УАПЦ в Австралії і Н-Зеландії в грудні 1964 року	I
о.Ів.Перелазний - Зловісна Хмара над Св.Укр.Правосл.Церквою	8
о.Д-р В.Левицький - Наші помітки до церковних подій в Австралії	46

UKRAINIAN ORTHODOX
INFORMATION SERVICE
P.O. BOX 48,
BOX HILL, VIC.
AUSTRALIA.

ДО ВИСОКОГО СОБОРУ МИТРОПОЛИЧОЇ ЄПАРХІЇ УАПЦ
в АВСТРАЛІЇ і Н-ЗЕЛАНДІЇ в грудні 1964 року.

СВІТЛИЙ СОВОРЕ!

Господу угодно було, щоб я не міг бути присутнім на цьому, найважливішому із всіх наших минулих Соборів, бо на ньому мусить вирішитися сама доля майбутнього нормального існування УАПЦ в Австралії, але, як і кожному членові Собору, законом Церкви дано право вільно висловити свою думку, а тому уклінно прошу Собор дозволити і мені подати цю, свою думку.

Уважно розглядаючи програму Собору, ясним отає, що вся загроза і небезпека для дальнього існування нашої Єпархії /а тим самим і самої УАПЦ в Австралії/ міститься в майбутніх ухвалах Собору в перших 3-х точках у неділю 27-го грудня, а саме:

1. Сучасний стан Єпархії та її перспективи на майбутнє...
2. Молитовне об'єднання обох Єпархій.
3. Спроби адміністративного поєднання обох Єпархій в світлі правця Передсоборової Комісії...

Всі ці 3 питання найцільніше пов'язані між собою, при чому: два питання /молитовне і адміністративне поєднання обох Єпархій/, - будуть лише логічним висновком першого питання /інформація про сучасний стан Єпархії/. А тому ще раз уклінно прошу Високий Собор дозволити мені зупинитися лише на цих 3-х питаннях, бо саме в них і міститься завуальоване і приховане намагання досягнути ДВІдалекосяглі мети:

1. Раз і назавжди закріпити в Єпархії /дебто в усій УАПЦ в Австралії/ ПАРТІЙНІСТЬ.
2. Всіма правдами і неправдами, не гребуючи ніякими засобами, гwałтовно просунути в нашу Єпархію Єп.Доната, щоб саме одю партійність в Церкві закріпити назавжди...

Історія Церков свідчить, що в минулому були намагання зробити партію прибудівкою церкви /як напр. в Московській церкві - "Союз Русского народа"/, але коли, де і хто чув, щоб сама Церква стала прибудівкою партії?... На наше немає саме це, /стати церкві прибудівкою партії/ і загрожує і нашій Єпархії, і нашій Церкві.

Здавалося б безглуздим, щоб людина, яка не чула, незнас і не читала про точку I: "Сучасний стан Єпархії і її перспективи"... - сміє твердити про намагання закріпити партійність в Церкві і втягнути в нашу Єпархію й Церкву єп.Доната... Але, що дає мені право твердити про тенденційність освітлення сучасного стану й перспектив Єпархії?

I. Останні два питання /2 і 3/: молитовне й адміністративне поєднання, де чорним по білому записано: "Спроби адміністративного поєднання обох Єпархій в СВІТЛІ ПРАЦЬ ПЕРЕДСОБОРОВОЇ КОМІСІЇ ... /підкреслення мое - о.І.П./, а світло праць Передсоборової Комісії настільки ясне і сліпуче, що навіть незрячому стає ясним про намагання закріпити партійність в Церкві, хоч саме слово "партія", - "партійність", - абсолютно ніде не пишеться й не згадується

/про що-далі/ і намагання:

2. Особу сп.Доната втягнути в нашу Єпархію і зробити діючим єпископом, бож "світло праць Передсоборової Комісії", категорично наказує і беззастережно визначає в обіжнику від 15-го серпня 1964 р: "Звертаємо Вашу особливу увагу, що пропозиція виключення Преосвя-щенного єпископа Доната від участі в проводі Церкви вдаряє в під-ставу єдності духовного й адміністративного проводу та міняє цілий характер справи".

Оці дві підстави і дають мені право твердити про смертельну загрозу нашій Церкві стати прибудівкою партії, а сп.Доната духовним і фактичним керівником нашої Церкви. Слова "сп.Донат" і "партія" не відділені одно від одного: сп.Донат - це значить партія, а партія - це сп.Донат, бо:

1. Всьому укр. еміграційному світові відомо, що: ніколи і ніякий Собор не обирає прот.Дм.Буртана кандидатом у єпископи, а висунула його кандидатуру партія, змінивши при обранні лише назву.

2. Ніякий Собор не посилає прот. о.Дм.Буртана на хиротонію до С.Ш.А., а посилає його ПАРТІЯ /теж під зміненою назвою/.

3. Отже прот.о.Буртан пройшов у єпископство не волею будь якого Собору, не законним, чесним і прямим шляхом /бож Австралія не була окупована якимсь ворогом, як це було в Україні/, а пройшов він у єпископство /на вимогу партії/ з "чорного ходу", з "задніх дверей"

4. Ще більше свідчить про "чорний хід" і "задні двері" єпископства Доната його "пересвята" чи "досвята" в Перті... Бож коли б сп.Донат повернувся з Америки правдивим і законним єпископом /як це горячково, розпалені до божевілля прагнули довести деякі партійні приклонники сп.Доната/, то для чого тоді потрібна була оця "пересвята" чи "досвята" в Перті і аж у 1960-му році?

5. Не за чорні очі сп.Доната п а р т і я витрачала такі великі кошти, щоб з прот.Дм.Буртана зробити єпископа, а для того, щоб сп.Донат виконував волю партії /хоче він цього чи ні!/, щоб він став служняким виконавцем п а р т і ї, а та єпархія чи церква, в яку сп.Донат ввійде, як єпископ, чи стане на чолі її - стає при-бу-ді-в-ко-ю партії.

І треба віддати справедливість сп.Донатові: він пильно й ретельно виконував волю партії з першого і до останнього сьогоднішнього дня.

Коли у будь кого з присутніх членів Високого Собору з'явиться в душі хоча б найменший сумнів у правдивості моїх тверджень, і такий член Собору забажав би переконатися фактами і документами, ласкаво прошу його прочитати ці факти і документи в доповіді П-ні Наталії Савлучинської, на тему: "Руїни Рідної Церкви і Української Державности у світлі фактів і документів"...

Може у будь кого із членів Собору виникне думка, що сп.Донат був ретельним партійцем раніш, а тепер він змінився і став правдивим єпископом? - Така думка була б страшною облудою і помилкою з фатальними наслідками. Коли два роки тому відійшов на спокій Й ВНР Вл. Сільвестр, а правлячим єпископом став Донат, то згадайте, що сталося з Парабіями Об'єднаної Єпархії?! Де вони і хто у них залишився?! Згадайте, що сталося з парафіями сп.Доната в Аделаїді, Мельбурні, Бризбені і т.д., і це лише за два роки? Розпитайте делегатів із згаданих стейтів. Я наведу /за браком часу/ лише один-єдиний приклад. Адже јх кожний із присутніх на Високому Соборі читав "Від-

повідь на пасквіль" Парафіяльної Ради Св.Троїцької парафії в Мельборні. Це ж документ не якоїсь ворожої групи чи особи, а документ власної /катедральної/ Пар.Ради еп.Доната. Коли цей документ наклепницький - то чому еп.Донат не спростував його й не притягнув до Суду свою власну Параф.Раду за наклеп? А коли він не притягнув до Суду, то значить цей документ є правдивий. Значить правдивим є все те, що там написано? Значить правдивим є, що, відправляючи Св.Літургію, еп.Донат, святіше над святе - тайну Свято-го Причастя, перетворює на арену дрібязкової помсти, на дешеві жарти, на злобні дрібязкові порахунки і т.д...? як же може цей, ніби-то християнин, та ще й в сані єпископа, виробляти такі безчинства у Св.Храмі під час найсвятішої Тайни Причастя? Але страшне не тільки це, страшніше то, що власні вірні еп.Доната сажаються не тільки еп.Доната, а й тікають з Храму від такого єпископського Причастя... То чому ж може навчати, виховувати і яких християн може плодити еп.Донат у своїй духовній діяльності? Безвірників і партійних а т е ї с т і в ?!

Тоді постає інше питання: якож може Передсоборова Комісія, з наперед надуманим беззаконням та прихованним моральним терором, примушувати духовенство і вірних визнати кандидатуру еп.Доната на вікарія і голову Консисторії? Я не знаю всіх матеріалів Передсоборової Комісії, але перед моїми очима є лише дві копії обіжників Передсоб. Комісії: від 4 квітня та 15 серпня 1964 р. Але цілком досить і цих 2-х обіжників, останні матеріали були б навіть зайвими, бо в них, як в дзеркалі відбивається намагання Передсоборової Комісії за всяку ціну просунути еп.Доната в нашу Єпархію і Церкву, зневажаючи і церковні традиції, і статут Церкви, і елементарну пошану до свого духовенства і вірних. В цих 2-х обіжниках дослівно є все те, що практикується в тоталітарних державах з однопартійним керівництвом. Тут є пропозиція, щоб 13.6.1964 р. близкавично провести /буквально за декілька годин!!!/ аж ТРИ Собори - два єпархіальні та один поєднавчий. Тут чисто партійними методами розроблений спільну плян /і то до найменших деталів/: кого можна допустити на Собор, а кого ні, кого допустити на Собор делегатом, а кого гостем, на який Собор допускати, а на який ні, які кандидати висуваються і на який Собор, на які посади /цебто які портфелі/ і то не з точки зору до їх придатності, вміння, здібностей, нахилів і т.д., а з точки зору додержання фракційної /чи партійної/ паритетності: скільки з одної фракції стільки ж і з другої, а хто саже ці особи - Передсоборову Комісію це абсолютно не обходить - головне додержати партійної /чи фракційної/ паритетності. Хто ж мав бути дійсним і фактичним господарем на цих Соборах? Виявляється - сама Передсоборова Комісія, бо в обіжнику зазначається:

1. Тільки Передсоборова Комісія видає мандати,
2. Порядок скликання і проведення спільного Собору непередбачений статутом, а тому Передсоб. Ком. склала його сама і, звичайно, склала так, як їй хотілося.
3. Внесення до Соборів має право робити тільки одна Передсоб. Комісія.

Щоб ствердити це нечуване диктаторство - цитую з обіжника: "...Всі основні до ухвал /Соборів - мое підкр. о.І.П./, зобовязана ставити Передсоб. Комісія" і дальнє обіжник зазначає, що: "...ін-

ші внесення в справі Ієрархічного проводу не будуть ставитися на Спільному Соборі"/підкреслення мое - о.І.П.7.

"4. А може хоч один делегат Собору насмілиться якусь конструктивну думку на Соборі? - Ні, не сміс і не може, бо Передсоб. Коміс. точно, ясно і категорично /і то великими літерами/ так: -"Передсоб. Комісія буде ставити один неподільний внесок про затвердження" ... /ї підкреслення/.

"То може якісь церковні закони, статути, церковні традиції і т.д. зобовязують Передсоб. Комісію до чогось? - Абсолютно ні! Виявляється, що Передсоб. Комісія цілком вільна від законів, статутів і т.д. Для неї церковні закони, статути - не потрібні, бо коли в статуті не має тих правил, які хотілося б їх мати Передсоб. Коміс. - вона сама їх складає так, як їй хочеться, а коли статут забороняє робити так, як хотілося б Передсоб. Комісії - вона просто відкидає статут і не соромлячись пише в обіжнику: "Вибір на Спільному Соборі голови Консисторії буде в певній мірі відхиленням від Статуту, як рівно ж інші відхилення від Статуту, які побачите нижче". підкр. мое - о.І.П.7

Тоді яка ж роль духовенства і вірних - делегатів на Соборі? Виявляється дуже легесенька і проста: піднімати руки та затверджувати пропозиції Передсоборової Комісії. Оце і все. Бо ж вносити пропозиції - забороняється. Пропонувати кандидатів - забороняється. Посилятися на церковні Закони, Статути, Традиції і т.д. за б о р о н я е т ь с я . Обговорення церковних справ на Соборі - не потрібно, бо, як пише сама Передсоборова Комісія: "дискусія на Єпархіальних Соборах в цій справі не внесе нічого істотного нового і вона /дискусія/ була б непродуктивною витратою крайне обмежено-го часу.

Було б несправедливим твердити, що Передсоборова Комісія не давала дозволу духовенству і вірним висловлювати своїх думок, але на дозвіл Передсоборової Комісії, що кожний вірний і духовна особа має право в себе вдома або на папері, надсилати Передсоборовій Комісії на її розгляд свої думки і критичні зауваження /і то в суворо обмеженому часі/ - але на такий дозвіл можна дивитися як не дотепний жарт, або як на глузування з власного духовенства і вірних, бо всі пропозиції й твердження, які не будуть відповідами меті й намірам Передсоб. Комісії - вона просто зневажливо їх відкине /як це насправді й було!/, а тих осіб, які запопадливо будуть запобігати перед нею і вже наперед буквально у всьому згоджуватися у меті й намірах з ПЕРЕДСОБ. Комісією - будуть нею поблажливо гладитися по головці: світські вірні - в надії одержати особливу Почесну грамоту, а духовні особи - в солодкій мрії про одержання мітри.

Що це не фантазія, не голословне твердження, що Передсоб. Комісія мала намір і намагання внести розкол в обох Єпархіях, поділяючи парафії на "служняних і вірних собі", які розташовані навколо Сіднею і на "ворохих парафій", які знаходяться в Мельбурні і навколо нього - можу довести цитатою обіжника Перебсоб. Комісії. Вимагаючи, щоб всі ТРИ Собори відбувалися саме в Сіднею /а не в Мельбурні/, в обіжнику Передсоб. Комісії, від 15 серпня 1964 р., без всякого сорому, дослівно написано так: "Протягом підготовчої праці встановлено, що Сідней із своїми трьома парафіями УАПЦ і близько

положеними до нього парафіями в Н'ю-Кастлі та Камбері виявився найбільш зорганізованим /слухняними і вірними меті й намірам Передсобор. Комісії - підкр. мос о.І.П./ в справі церковної єдності.../підкр. мос о.І.П./.

Отже Передсоб. Ком. вже заздалегідь поділила всі парафії Єпархії на "слухняних ій" і на "неслухняних", на "патріціїв" і "плебеїв" - отже "поділяй і володай". Більше того Передсоб. Ком. поставила сама себе вище Собору, бо сама вона, а не Собори вирішає, що має бути ухвалено, а делегатам на Соборах надається одиноке і єдине право: піднімати руки або не піднімати.

То нарешті, щож залишається робити в цих справах духовенству і вірним?!!! Навіть і на це лоскотливе питання Передсоборова Ком. дає найблискучішу категоричну відповідь і "пораду" - звертаючись до Отців Настоятелів, Передсоб. Комісія пише: "Вам, як настоятелів, необхідно в тісній співпраці з Парафіяльною Радою д о с т о с у в а т и с ь /підкр. мос о.І.П./ д о н ь о г о /до пропозицій Передсоб. Комісії - мос о.І.П./ в своїй діяльності в галузі церковної єдності та подбати про те, щоб підготовити загал вірних до "належного сприймання".../підкреслення мос - о.І.П./.

Одеї є той близький, клясичний зразок додержання СОБОРНОПРАВНОСТИ, яку виявила Передсоб. Комісія в нашій Церкві. Отже Передсоб. Комісія накаже, а справа Настоятелів і Вірних лише виконувати ці накази /і то без всяких розмов і дискусій!/, а Собор - це так собі, це просто тільки формальність і вони /Собори/ існують тільки для того, щоб затвержувати волю Передсоборової Комісії.

Нарешті - останнє... Коли твереза людина із здоровим разумом подивиться на життя УАПЦ в Австралії, майже з самого його початку, то вона мусить прийти до висновку, що розумові здібності Укр.Правосл. людности в Австралії, не є цілком нормальними. Справді, щось дике, безглузде і незагнене творилося і твориться до сьогоднішнього дня в релігійному житті Австралії. Чи-ж може людський разум уявити, щоб одна-єдина людина - спочатку прот.о.Дм.Буртан і він же пізніше сп.Донат, протягом майже 14-ти років вносив неспокій, роздори, сварку, розбиття, розколи, ненависть і т.д., не в одну парафію, а в цілі Церкви, серед тисячі Укр. Православних вірних і духовенства і ці тисячі людей не можуть покласти край злочинної діяльності сп.Доната в релігійному житті? На очах-же цих тисяч твориться ЗЛО, на очах-же їх розбиваються не тільки Парафії і Церква, а ненависть просякає навіть в сім'ї, в побожні родини.

Щож це нарешті, Шевченкове: "мабуть так і треба"? Царі і Королі, коли вони переконувалися, що в своїй діяльності вони творять зло державі, і коли вони були чесними, то сами, по власній волі відмовлялися від престолів, передаючи владу в більш достойні руки, а коли вони були безчесними - то їх просто революції змітали з престолів. А що ж з сп.Донатом? На очах-же сп.Доната проходить те зло, яке він творить, і він не може бачити свого зла, якщо, звичайно, він є нормальнюю людиною. То чому-ж ці тисячі укр.православних вірних і духовенство не примусять сп.Доната відійти від релігійного життя, як що сам він не хоче відходити на відпочинок?

Але ще більше дивовижними і незагненими є ті особи, які довгі роки дивилися і бачили руйничу діяльність сп.Доната, бачили злі діла його, були найзапеклішими поборниками сп.Доната, а за остан-

ні пару років, буквально за декілька днів, ці ж самі особи - раптом перетворюються на таких же запеклих прихильників еп.Доната і в св-бйому майчінні божевільно твердять, що спасіння УАПЦ в Австралії може зробити еп.Донат. Звичайно - це можна розглядати лише, як розумова ненормальності, як патологічне явище психіки людини.

Уклінно прошу Високий Собор не зрозуміти мене зле, не зрозуміти, що до еп.Доната, як до особи, як до Пана Дм.Буртана у мене є будь яка, хоча б найменша неприхильність чи ворожість. Ні, як Пан Дм. Буртан, він може бути людиною доброю, працьовитою, але не в релігійному житті, а в Кооперації, бізнесі, партійній ділянці /, першій і останній - він навіть може бути організатором і лідером/, але я маю всі підстави твердити, що еп.Донат ніколи не був, не є і не може бути духовною особою, навіть і тоді, коли б він мав сан не тільки єпископа, а навіть титул Вселенського Патріярха. До такого-ж складу ієрархів належить також один із ієрархів Св.УАПЦ в Америці, але цей останній нас не обходить. Не тому, що ці ієрархи не добре й злі, ні, а тому, що по самій своїй природі, своїми нахилами, поглядами, переконаннями і т.д. - вони не можуть бути духовними особами, а тому в релігійному житті вони приносять лише зло, якими б матеріальними чи іншими /не духовними/ досягненнями вони не пишалися б.

Які ж висновки можна зробити по цих З-х питаннях?

1. Передсоборова Комісія в своїй праці не приділила належної уваги до Церковних Законів, до Устава Церкви і не додержала найелементарніших правил Соборноправности, а тому і величезна праця виявлена Передсоборовою Комісією - є праця даремна, не продуктивна і в намірах своїх - шкідалива для Церкви.

2. Проблеми і засади Церковної єдності є настільки ясними і потреба Церковної єдності є настільки очевидною, що молитовне єднання мусить відбутися /фактично в масі своїй, воно-єднання, вже відбулося і без Передсоб. Комісії/, але при одній умові: в резолюції по 2-му питанню 27-го грудня, про молитовне об'єднання - мусить бути ясно і точно записано, що молитовне об'єднання з вірними і духовенством Об'єднаної Єпархії, може бути тільки без участі еп.Доната. Коли не будуть записані слова: "без участі еп.Доната", то тим самим наша Єпархія /а тому і вся УАПЦ в Австралії/ буде загрожена на величезну небезпеку, на вічний розкол і на вічну безглуздзу боротьбу, бо без слів "за винятком еп.Доната", а тільки просто "...з духовенством Об'єднаної Єпархії", то тому, що еп.Донат є теж духовна особа - цілком логічно буде об'єднання і з ним - еп.Донатом. Значить тоді, що наша Єпархія повинна і мусить молитовно поєднатися і з еп.Донатом, визнати, що він є дійсно діючий єпископ, що він є Правлячим Єпископом, а тому приймаємо і підкоряємося всім наслідкам такого поєднання. Коротко кажучи - ми добровільно накладаємо те ярмо, якого уникали майже 10 років. А це так станеться, як що не буде точно записано: "без участі еп.Доната".

3. Щож стосується 3-го питання, цебто адміністративного поєднення обох Єпархій - то це вже тільки логічний вислід з попереднього /молитовного/ єднання і в резолюції по цьому питанню - мусить бути також обовязково записано: "без участі еп.Доната", бо ж це і є єдна і основна мета еп.Доната: стати одним і єдиним Правлячим Єпископом УАПЦ на цілу Австралію, без огляду на те, що він безумовно розвалить Церкву.

У ВАГА !!! є підстави припускати, що події в укр.Православному житті Австралії /останні місяці/ можуть згубно і фатально відбитися на психології членів Собору, а саме:

1. Тяжка і загрозлива життю хворість Правлячого Єпископа Його Преосвященства Вл.ВАРЛААМА, і
2. Перебування Його Високопреосвященства Вл.СИЛЬВЕСТРА, як вже недіючого Архиєпископа - це саме і дає до рук еп.Доната великий шанс просунутися таки до нашої Єпархії.

Налевне на Соборі прихильниками еп.Доната буде питання поставлено руба: хочемо ми чи не хочемо, але ми мусимо визнати і прийняти еп.Доната, бо ж ні Правлячий Єп.Варлаам, ні Архиєпископ Вл.Сильвестр не в стані вже керувати Церквою і коли ми не визнаємо еп.Доната, молитовно не поєднаємося з ним, то наша Єпархія і вся УАПЦ в Австралії - може взагалі залишитися без Правлячого Єпископа, ліпше для нашої Церкви прийняти еп.Доната з його деякими руїницькими нахилами, ніж загроза УАПЦ в Австралії опинитися без Правлячого Єпископа, так на Соборі будуть переконувати прихильники еп.Доната.

Але оце саме твердження і є тими хитрощами і пасткою, на яку розраховують піймати деяких довірливих і не освідомлених членів Собору

Ставиться питання: що ліпше буде для нашої Церкви, чи деякий час тимчасово обійтися без Правлячого Єпископа і за цей час, не похапцем, а спокійно і тверезо знайти достойного Кандидата на Правлячого Єпископа, чи цілком свідомо, з відкритими очима, погодитися взяти еп.Доната за Правлячого Єпископа, знаючи на перед, що від такого Правлячого Єпископа нашу Єпархію і Церкву чекає цілковита руїна, як це довів нам сам же еп.Донат за останні 2 роки своєго "керування" Об'єднаною Єпархією, коли став Правлячим Єпископом?

В Англії Єпархія майже вдвічі більша за нашу, в ній вдвічі більше парафіян і духовенства, вдвічі більше парафій, але там не було і не має й до сьогоднішнього дня Правлячого Єпископа, а тільки є Вище Церковне Управління і Англійська Єпархія і без Правлячого Єпископа ось вже 17 років є сильною і не похитною Єпархією...

Які ж остаточні висновки можна зробити, виходячи із сучасної ситуації нашої Єпархії і Церкви в Австралії: -

І. Коли дійсно наш Правлячий Єпископ Вл.Варлаам так тяжко хворий, що вже не в стані керувати Церквою, то:

а/. уклінно просити ЙВПР Вл.Сильвестра тимчасово очолити нашу Церкву в Австралії, до часу обрання достойного кандидата на Правлячого Єпископа.

б/. Коли ж ЙВПР Арх.Сильвестр теж не в стані очолити, навіть тимчасово, нашу Церкву, то справу Єднання доручити майбутній Парапільний Раді, щоб вона поробила заходи для найкращого молитовного і адміністративного поєднання з Об'єднаною Єпархією, але без участі еп.Доната /Буртана/.

в/. Спеціальна ухвала Собору, що еп.Донат не може перебувати в нашій Єпархії і взагалі в УАПЦ в Австралії, як діючій Єпископ.

2. При домовленності з Об'єднаною Єпархією про злиття з нашою в одну УАПЦ в Австралії - мусить бути в усіх пактах домовлености речення: "без участі еп.Доната /Буртана/".

3. Ухвалити раз і на завжди покінчити з найменшими проявами будь якої ПАРТИЙНОСТИ в нашій Церкві та кожній духовній особі її вірному вести нещадну боротьбу з проявами цієї партійності.

Ось ці думки, які я мав на увазі довести до відома Високого Собору. Нехай же ДУХ СВЯТИЙ огорне СВОЄЮ ласкою Світлий Собор і дасть Йому мудрість знайти тільки ті рішення, які будуть благом для нашої Мучениці-Церкви.

З широю і відданою любовію у Христі,

о. І.Перелазний.

* * *

ЗЛОВІСНА ХМАРА НАД СВ. УКР. ПРАВОСЛАВНОЮ ЦЕРКВОЮ

I. Ісус Христос і партії в Синедріоні.

Ми застерігаємося, що будемо розглядати не партії жидівського народу за часів Ісуса Христа, бо це справа істориків, а саме партії в Синедріоні, бо ж саме партії в Синедріоні в першу чергу були об'єктами найгострішого, найнечаднішого осудження Ісусом Христом.

Коли ми уважно слухаємо /чи читаемо/ Св.Бвангелію, то вражаємося, чому саме на фарисеїв впало нещадне осудження Христове. Чому Христос з такою гостротою не нападає на поган /греків, арабів, егіптян, римлян і т.д./, які так далеко стояли від Мойсеєвого Закону і правдивого Бога? Чому Господь не нападає нарешті на Самарян, цих зневажених Юдеями, нібито юдейських покидьків, про яких згадує письменник Lew Wallace, описуючи Єрусалим часів Христа, В одній із брам Єрусалиму:

"... бачимо велике замішання натовпу. Люди розскакуються на обидва боки із прокльонами та доріканням перебігають через дорогу. Найдходить чоловік у білому плащі, богато вбраний. Певне хтось подумав би, що це прокажений, з таким поспіхом розступаються люди перед ним. Ні, це не прокажений, це Самарянин. Він йде спокійно й поважно; часом посміхається з тих, які бояться торкнутися одягу його, щоб не осквернитися. Справді, навіть умираючий жид не прийняв би спасіння свого від Самарянина" ... /стр.30/.

Навпаки, Христос особливо лагідно ставиться до самарян /розмова Христа з самарянкою - Іоан 4.4-42, Милосердний самарянин, - Лука 10.29-37, Уздоровлення десяти прокажених - Лука 17.11-19 і т.д./. То чому ж Христос з такою гостротою і сарказмом осуджує фарисеїв, книжників і т.д., цебто жидівську інтелігенцію часів Христа, вищі представники якої перебували в Синедріоні? Чому для них в словах Христа чується лише:

"Горе вам книжники і фарисеї, лицеміри, що ви перед людьми зачиняєте Царство Небесне" ... "Горе вам, книжники, фарисеї, лицеміри, що вдовині хати проідаєте, а напоказ ви молитесь довго, через те осуд тяжкий приймаєте" ... "Горе вам книжники і фарисеї, лицеміри, що обходите небо і землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те станеться, то робите його сином геснни, вдвое гіршим від вас" ... /Мф.23.13-15/ і т.д.

І коли пильно і уважно читати Св.Бвангелію, то можна переконатися, що майже четверта частина Її заповнена гострим і нещадним осудом і тяжкою погрозою фарисеям, книжникам лицемірам.

Більше того, коли ми розглянемо випробування Ісуса Христа дияволом /Лука 4,1-13, Мф. 4,1-II і т.д./, то самий гостріший вираз Ісуса до диявола був: "Відійди сатано!" Чому ж це так? Адже ж диявол - це

абсолютне зло. В цьому злі /сатані/ немає найменшої тіні будьякої правди і добра, то чому ж Христос більш непощадний до фарисеїв, книжників лицемірів, ніж до диявола? Значить, фарисей ще гірший від диявола!? Значить, фарисей ще більше зло, ніж диявол, сатана? - Безумовно так, бо ж сатана споконвіку спочатку на небі, а потім на землі і пеклі, ясним, був одвертим і ніякою машкарою неприкритим злом. Зло ж фатисейське - прикрите, воно замасковане зовнішньою побожністю, зовнішнім лицемірством, треба його /зло/ вміти розпізнати, а тому воно страшніше за зло диявола.

Чи ж можемо ми припускати думку, коли милюємося на чарівний пахучий кущ троянд, що в ньому серед листків та квітів, затайлося кодло гадюче, яке несе нам невблагану смерть. І чи не тому Христос, звертаючись до фарисеїв дослівно каже:

"Кодло гадюче! Як ви можете мовити добре, бувши злі? Бо чим серце наповнене, тес говорять уста"/Мф 12,34/.

"Кодло гадюче, - хто вас навчив утікати від гніву будучого?" - каже Іоан Хреститель /Мф. 3,7/

"О гади, о кодло гадюче, - як ви втечете від суду генсського?" - каже Христос /Мф. 23,33/.

"Вони /фарисеї - наше І.П./ ж в'яжуть тяжкі тягарі і кладуть їх на людські рамена, самі не хотять порушити. Усі ж вчинки свої вони роблять, щоб бачили люди, й богомілля свої вони розширюють і здовжують китиці. І люблять вони передніші місця на банкетах, і передніші лавки в синагогах, і привіти на ринках, і щоб звали їх люди: - учителю!" - каже Христос /Мф. 23,1-7/.

Що ж це за фарисеї в часи Христа? Що вони уявляли з себе і яка їхня роль в жидівському суспільстві?

Як відомо, в часи перед народженням Ісуса Христа, Єрусалим і майже вся Палестина була окупована Римом. Але ця окупація давала певні пильги жидам, певну /невеличку/ автономію, а саме найголовніше - Рим уникав і майже не втручався у релігійні справи жидів. Це дало змогу жидам сконцентрувати всю свою релігійну і світську /хоч і обмежену/ владу в одних руках, а саме - в руках Синедріону. До складу Синедріону входили верхи різних груп жидівського суспільства але фактична влада Синедріону перебувала в руках фарисеїв на чолі з Первосвящеником. Об'єднання в одних руках релігійної і світської влади Синедріону, давало змогу цілковито панувати над жидівським народом, прикриваючись іменем Бога і Законом Мойсея, коли треба було беззаконно добитися особистих привileїв, чи матеріального добробуту для себе і своєї групи, або прикриваючись владою Римського Цезаря, щоб примусити до послуху жидів.

Підійдемо ближче ще до фарисеїв. Звернімося знов до опису письменника Lew Wallace:

"... Але ось повільною ходою надходить по дорозі людина, його обличчя похилено до землі, часами затримується, перехрещує руки на грудях і підносить очі до неба неначе хотів би молитися. Таких людей можна бачити /за часів Христа - наше І.П./ тільки в Єрусалимі. На чолі його є маленька шкіряна квадратова скринька; така сама скринька прип'ята ремінцем до лівого рамена; береги його одягу прикрашенні широкими обшивками. Це все є відзнакою фарисеїв. В релігійсекта, в політиці - партія, фарисеї своїм біготизмом і владою принесли ніщастя на землю" ... /стр.32, підкреслення - наше І.П.7.

І далі, освітлюючи часи перед самим Народженням Христа, тодішні взаємини між окремими групами і партіями жидів, Lew Wallace подає про зустріч в Брусалямі Св.Йосифа з одним рабіном:

"... Але рабін думав про політику і не зважаючи на пояснення Св. Йосифа - запитав: Що там побобляють Зелоти в Галілеї? "Я є тесля і живу в містечку Назареті", сказав обережно Св.Йосиф, "Дорога, при якій стоять мій варстат, не веде до жодного міста. Багато часу забирає обтісування колод до партійних справ я не мішаюся..."

"Але ти є жидом", суворо сказав рабін. "Ти є жидом і то з Давидового покоління. Не думаю, що ти радо платиш податок... Денарій податку, це дурничка... Во знаєш, хто платить податок цареві, той приймає тиранство!" Рабін заломив руки, з гнівом підніс очі до неба і крикнув: "Бог Ізраїля все ще живе. До нього належить помста"...

/стр. 35, підкр. - наше І.П./.

Це, так би мовити, зовнішній вигляд книжників, фарисеїв і лицемірів. Але що вони уявляють в середині себе, які у них душі і серця? Чи людина може бачити їхнє ество, щоб зрозуміти, чому Ісус Христос вважав їх більшими злочинцями перед Богом, ніж диявола чи Сатану? Божественным Своїм зором, Ісус Христос бачив все ество їх, найщільніші тайники їх душ і сердець, які прикриваючись іменем Бога, творять горе і нещасть людям гірше Сатани, бо де раз підкresлюємо, що диявол - це неприкрите Іменем Бога зло, а саме вони, лицемірі і фарисеї прикриваються Богом. І Христос ясно, чітко з Божествою пристотою розкрив людям їх ество і св.Евангелісти і Апостоли передали це нам.

Душа фарисеїв, лицемірів і книжників - це ество і джерело зла, але вони назовні побраталися з добрим. Вони люто ненавидять добро, як свого найтижчого ворога, бо саме це добро примушує їх одягатися в тяжкий панцир притворства і цей панцир душить їх. Вони є страхіття, але під маскарою чесної людини. Зовнішне вони є доброчинці, але серце в них убивці. Вони так огорнули себе невинністю, ніби за спиною в них крила ангелів, але душі в них повні смердючої отрути до інакодумаючих.

Серце їх заповнене лютою злобою до всіх тому, що фарисей чи лицемір мусить поєднувати зовнішньо обмежене своє життя, з жадобою розбещенності і розпусти, а підлітоту своєї душі, - з бездоганною опінією, постійно брехати, прикидатися і ніколи не бути самими собою!

Всі найтемніші думки, які червою воруваються в головах їх - мусять перетворювати на щиро-сердечність; мучитися бажанням знищити всіх інакодумаючих, бути влесливим з потрібними їм людьми і в той же час бути мерзенішим хамом з інакодумаючими підлеглими їм людьми. Виглядати /на людях/ завжди побожними, вічно стримуватися, вічно приневіковати себе, кожного моменту бути насторожі, боятися хоч будь чим виявити себе і напружено приховувати свої таємні мерзоти.

Внутрішнє думевне калі цтво - видавати за красоту і чарівність злобу - перетворювати на ангельську любов, лоскотати ножем біля горла і солодити отруту. Безкінця слідкувати за своїми /щоб виглядати побожним/, пильнувати за м'якістю, "слейністю" голосу, щоб виглядати святим та праведним; напружено вибирати момент і навіть "пролити сльозу" перед людьми, щоб думали про м'якість серця й душі; хапатися за серце, ніби ось, ось має померти через людську "невдячність" - тож скільки потрібно тут напруження, щоб досягти своєї підлої мети?

А добавте ще до цього страшний, прямо титанічний гонор! Як це і дико й неймовірно, але фарисеї і лицеміри відчувають де яке поважання до самих себе. Вони напружуються перебільшити і піднести значення свого "Я". Червак плаває так само, як і велетень - дракон і так само піднімає голову. Ця мерзотність і нікчемність може виростати і до велетенських розмірів і бути мізерно-малими. Фарисеї і лицемір - може бути і титаном і карлуватим.

Щож стосується Бога, Релігії, Церкви, то фарисеїв і лицемірів ці поняття абсолютно необходять, найменше стосуються до них, вони потрібні їм для власної злой і юдині мети. Саме тому вони напружуєть всі свої сили, щоб тільки виглядати віруючими і побожними, а для власної душі і серця саме Бог, Релігія і Церква - на що вони їм потрібні? Їхні душі дияметрально протилежні цим поняттям. Вони тотально, безкомпромісово /в тайниках своїх душ/ заперечують їх... Коли глибоко вчитатися в Біблію, як в прозорій воді стане ясним, чому Ісус Христос каже до дивола тільки: "Відійди від Мене сатано" а до фарисеїв і лицемірів - "О, гади, о кодло гадюче!"

2. НАУКА І ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА

В ФАРИСЕЙСЬКИХ РУКАХ.

Господь залишив Науку і Церкву Свою св.Апостолам і Ученикам. Св. Вселенська Православна Христова Церква складалася і складається з 3-х рівних /по правам/ частин: 1. Єпископів, 2. Священиків і Дияконів і 3. Вірних Церкви. Це значить, що ні одна з цих частин сама і собі /без інших/ Церквою зватися не може. Хоч ця не заперечна істі на давно вже всім відома, але важливе тут інше, важливе те, що після 7го Вселенського Собору, Римські єпископи, фарисейськими і лицемірними методами, почали терором фізичним і моральним поступово обірати права від двох останніх частин Церкви /Духовенство і Вірні/ щоб кінець-кінцем перетворити її на церкву, права якої передували в одних руках, в руках римських Пап, які вважалися навіть не намісниками ап.Петра, а самого Господа Ісуса Христа.

Відколовши від Єдиної Св.Вселенської Православної Христової і Апостольської Церкви, Римські Папи, єдині можновладці католицької Церкви, мали вже цілком вільні руки і змогли вже безборонно творити все, що тільки хвора уява фарисея змогла вигадати. Змінювалися /фарисейськими методами/ закони Вселенської Правосл. Церкви, Змінивалися догмати і канони, устави, церк. правила і т.д. і перетворювалися /за рахунок прав 2 і 3 частини Церкви/ на такі, деб вся влада концентрувалася в руках Пап та служняжих їому вищих прибічників.

Ось тут і є те, що ми хочемо підкреслити: по мірі того, як поступово відбиралася права від нижчого духовенства і вірних - поступово піднімалася заграва пожеж, крові, смерти невинних людей, спочатку Близнього і Середнього Сходу, а пізніше залиша і всю Зах. Європу, якою керувала Католицька Церква. Кріаві, т.зв. "Хрестові походи", нелюдське винищування арабів, сарацинів, жидів і т.д. палення жінок, старих і дітей /Іменем Христа!/, щоб пізніше перекинути все на "єретиків" Зах.Європи. На допомогу Католицькій Церкві /для винищування інакодумаючих/, приєднуються різні партії чи ордени: тамплієри - лицарі Св.Храму, іоаніти - лицарі Св.Іоана, німецький орден Прибалтійських баронів, знамениті "езуїти", засновані Ігнатієм Лойолою і т.д.

Ми відсилаємо зацікавлених до безсторонніх істориків Католицької Церкви. Там вони знайдуть і "Варфоломеєвські ночі", і знайдуть про папу Бенедикта IX, який 10-річним хлопчиком вже став папою Римським, кінець IX століття, там же знайдуть жінку-папу під іменем Іоана VII; керування папським престолом цією папесою відноситься до середини IX століття. /дж. Е. Rosenow, "Wider die Pfaffenerrschaft" Berlin, 1923 s. 70, а також Е. Рондіс "Жінка-Папа". Петербург 1902 /передмова/. В хроніці літописця Мартина Польського /1278 р./ подається твердження, що папа Іоан VII був жінкою в чоловічому вбрани. Бувши папою, вона завагітніла від службовця Курії і породила по дорозі в Латеран. Після породіння - вона зараз померла. Крім того про цю подію свідчать малюнки середньовіччя, вирізані по дереву в Італії: один - з відображенням папеси з дитиною на руках, а другий - "Папеса Іоана, під час релігійної процесії, на вулиці Риму народжує дитину"...

А найголовніше - це твердження "еретика" Іоана Гуса на Констанському Соборі. Обвинувачуючи Гуса в тому, що він "еретично" твердить ніби то Церква може існувати без видимого голови, Гус відповів: "Без голови і без начальника була Церков, коли протягом двох років і п'яти місяців палствувала жінка Іоана". І далі підкреслив: "Чи можна вважати бездоганним і незаплямованим папу Іоана, яка виявилася жінкою, яка прилюдно народила дитину"... /див. "Послання магістра Іоана Гуса, спаленого римською курією в Констанці 6 липня 1415 р. М. 1903 р. стр. 326, 356. Не будемо згадувати про кріавового папу Сикста IV, жорстокого отруйника Олександра VI Борджія з його знаменитими "нащадками", бо це зараз не є метою, яку ми поставили. Ми хочемо тільки підкреслити, яка доля чекає Христову Церкву, коли одна частина церкви, цебто т.зв. "церковний центр" відбирає права інших двох частин її, встановлені Св. Апостолами Христовими і коли намагаються присватися до Неї різні партії, організації, групи і т.д. /які б назви вони не мали/, нічого сінко спільнотного не маючи ні з Богом, ні з релігією, ні з Церквою, а тільки щоб використати Церкву, оволодіти Ней для нецерковних цілей. Ця загроза /яку навіть намагається зараз поборювати й Католицька Церква/, зловісною хмарою нависла і над нашою Св. Укр. Православною Церквою.

З. Велика загроза Св. Укр. Православній Церкві.

Рівно 18 років тому, коли ще й тіні не було того, що постало в останні роки /і особливо зараз!/, як смертельна загроза нашій Церкві, ми твердили і писали так:

"... Лише тоді, коли державні мужі цілком ясно усвідомили і сумлінно додержуються тієї невідмінної засади, що вони покликані упорядковувати й керувати тільки державним Т Г Л О М , а душа народу, цебто релігія, є компетенція інших чинників - лише тоді постає гармонія, що дає добропут всій нації. Але це буває лише тоді, коли й ті, що покликані виховувати та плекати "святі-святы" народу, його душу, цебто прищеплювати народові основні засади релігії, сумлінно і чесно виконувати своє призначення, а не перетворюватися на звичайні бездушні машини чи на холодних сухих бюрократів, які бачать релігію в собі і в доручених їм вірних лише в зовнішньому виконанні певних формальних обрядів, приймають зовнішню оболонку релігії за її суть, вилучають з релігії саме серце, саме ествої, бо якраз це серце релігії і заважає їм догідно жити та чесно виконувати Науку Христову.

Не треба думати, що сам тільки жорстокий і кривавий терор Ч.К. порівнюючи так легко "упорався" з релігією багатомільйонового народу. Провалля між духовенством Московської Православної Церкви і її народом поглиблювалося здавна, не за десятки, а ще за сотні років перед революцією, а під час революції і виявилось, ХТО з тих, що пішли до народу на вірне й сумлінне служіння йому, плекати й виховувати душу народу, а ХТО пішов лише по догідне життя.

За перших, цебто за своїх пастирів і за Науку Христа не один десяток тисяч поклали життя, а від других паства не тільки відсахнулася, а ще й з задоволенням дивилася, як Ч.К. винищувала їх.

Цій розправі особливо ретельно /свідомо чи несвідомо/ допомогала й та частина атеїстичної інтелігенції, що сліпо ненавидячи релігію, вбачала в ній майже єдине зло, яке гальмує розвиток і добробут народа" ... / "Бог і наука", стр. 5-6/ і далі:

"... Але ж, крім себе, він /атеїст/ злочинно завдає такої ж самої /смертельної/ рани і ще й усім, хто його оточує і навіть тій державі /Україні/, яку він зирається будувати, бо релігія - це основа всякої жержави. Вона є єдиною підвалиною міцного існування держави і нації, бо є душою їх. Без релігії держава чи нація є труп, який поволі чи швидче, але однаково мусить гнити й розкладатися..."/ там же - стр.І7/.

Тепер, через 18 років, коли масмо можливість ширше і глибше спостерігати реальне церковне життя, постає питання: хто ж саме мусить бути покликаним, щоб виховувати і плекати оцю саме душу держави чи нації? Чи кожний, кому немає чого робити і немає куди себе приткнутити в житті може бути єпископом, священиком чи дияконом? Відомо ж, що Господь не брав Собі учнів всякого, кого зустрічав, бо Він вибирав одного-два з сотень або тисяч людей, яких він взагалі зустрічав.

Відомо ж, що багато святих, преподобних і мучеників, які всім еством своїм віддавали себе Богу, не могли і не в силах були стати єпископами чи священиками. Дійсно, бути достойним пастирем - це справа сама найтяжча і найтрудніша із всіх існуючих на світі. Ним не може стати людина, яка не відчуває глибоко в серці своєму покликанію самим Богом. Навіть людина звичайної професії мусить мати якийсь нахил до цієї професії, мусить мати здібності до неї - це спочатку, а потім дові роки терпеливого і напруженого саморозвитку, практики і досвіду, то як же може людина бути пастирем на вимогу чи бажання партії, приятелів, рідних чи друзів, не маючи в серці ні покликання Божого, ні самого Бога. Де хто "йде в єпископи, чи попи" по "легкий хліб" вважаючи, що це сама найлекша "професія": раз на тиждень за 2 години відправив Богослужбу і цим закінчив свій "пастирській" обов'язок. Декого /з малописьменних/ приваблює загальне поважання, почести, пошана і т.д. своїх вірних, бо він знає, що всього цього ніколи не мав би в тій професії, до якої він здатний і яка йому приналежить; до того ж безмірне самолюбство, гонор і амбіція, які з одного боку смішать, а з другого боку руйнують Церкву. При чому чим більша малописьменність "пастиря" /звичайно в це поняття в першу чергу входить єпископ!/, тим більший гонор і амбіція.

Попереджуємо, що не анекdot, не жарти, не гумор, а найрізуче твердження і переконання Білоруського Вл.Сергія /Охотенка/, що зараз Християнство світу власне тримається лише на 3-х стовпах: на Римському папі, Вселенському Патріархові і на ньому Вл.Сергієві /Охотенку/. Докладніше про нього-далі.

Ще Великий Укр. Мислитель В.Липинський підкреслив характерну рису українця, який любить "гратися в політику". Глибоко на дні душі, кожний з них не мислить себе інакше, як бути президентом, чи міністром або головнокомандуючим армією в майбутній Укр.Державі. А ми ще /від себе/ можемо додати, що такі особи /які люблять "вже гратися в церковну політику"/ інакше не мислять себе, як Митрополитом на Київському Престолі або навіть Укр.Правосл.Патріархом. А коли у нього немає до цього освіти, знань вміння, таланту, а найголовніше і найістотніше - ПОКЛИКАННЯ БОЖОГО /бо не ПОКЛИКАНИЙ БОГОМ - це СТОРОННЯ людина для Бога і Церкви/, то такий "служитель" Бога і Церкви - замінює це все фарисейством і лицемірством, а що воно є - див. стр. 9 iIO.

Hi, такого духовного "служителя", таку СТОРОННЮ людину - Господу не потрібно! Во ж Сам Господь-Бог каже:

"... вам даю Я в дар службу священства, а СТОРОННІЙ, який приступить, відданий буде смерті" ... /Чис.:I8,7/

"Пророка, який насмілиться говорити Моїм Ім'ям те, чого Я не наказував йому говорити,... такого пророка покарайте смертю.../Втор.I8,20/

"Я не посылав пророків цих, а вони самі побігли; Я не казав їм, а вони пророкували. Тому ось Я - на пророків каже Господь, які крадуть слова Мої один у другого /Іер.23,21,30/.

"Горе божевільним пророкам, які керуються власним духом і нічого не бачили"! /Іса.I3,3/.

"Грішнику ж каже Бог: "Чому виявляєш постанови Мої, і береш заповіт Мій в уста твої?" ... /Іс.49,16/

А найвиразніше каже ап.Павло до Єреїв:

"А чести цієї ніхто не бере сам собою тільки ПОКЛИКАНИЙ БОГОМ, як і Арон" /Євр.5,4/

Бажання зробитися духовною особою і плян переведення цього бажання в життя, повинні виникати не з наказів УРДП чи УНДС чи з бажання прислужитися цим партіям і вносити в життя Церкви політичну сварку, ненависть, боротьбу між вірними і перетворювати церкву в "модерний" Синедріон. Не з фарисейсько-егоістичних бажань /бо егоіст - це кришталево-чистий фарисей!/, не прагненнями особистими: чи полекшить духовна праця мое особисте життя? Чи принесе вона мені славу? Чи принесе вона безтурботне і багате матеріальне життя? Чи буду я висунутий начальством, оцінений і ще за життя прославлений? - Коли цими мотивами людина стала духовною особою, намагається зватися спископом чи священиком, то Господь каже цим людям, щоб вони відійшли від Його Церкви, бо така людина чужа, СТОРОННЯ Церкви:

"... а сторонній, який приступить, відданий буде смерті" ...

4. Фарисейські руки в Укр. Правосл. Церкві.

Приглянемося зараз до сучасного життя Укр.Правосл.Церкви в США. Яка зловісна тінь виростає над Ней і то така величезна, що вже захоплює і нашу далеку Австралію.

Ми будемо ґрунтуватися на фактах і доповіді-обвинувальному акту Митрополита Іоана на 5-му Соборі.

Власне не тінь Самої Церкви /бо ж є хоч видимість: І.епископ,2. духовенство, З.вірні./, а тінь ієрарха арх.Мстислава з його прибічниками. Навіть не тінь самого арх.Мстислава, бо сам по собі він залишає невеличка особа і сам він ніякої грізної тіні чи хмарі

дати від себе не може, бо є тільки охочою і запопадливою збросю в руках дійсно великого і зловісного ворога Укр.Православія, сучасного модерного Синедріону. Ось саме цей модерний Синедріон і охопив вже свою тінню чи хмарою Св.Укр.Правосл.Церкву в США, а зараз /як зазначалась/ вже огортає й Австралію.

Хто саме в цьому модерному Синедріоні /звичайно, крім воюючих проти Укр.Православія католиків/, які саме партії, газети і журнали, групи і гуртки - допомагають Синедріону - це вже /хоч і теж важливе/ має другорядне значення, коли ясним стали нам головні рушійні сили ворогів Укр.Православія.

Нам не зрозумілим є, чому Синедріон зупинився саме на такій обмеженій фігури, як Арх.Мстислав? Хоч він і є одиноким фактичним "управителем" всієї Св.УПЦеркви в США і, як і личить правдивому фарисею бити себе в груди і кричати, що він республіканець - "демократ" петлюровець, а керує сам з прибічниками-фарисеями, але гроші і дотого ж "грубі тисячі доларів" /як зазначив Митр.Іоан/ - є річ делікатна і за них треба, "роботу" добру зробити, бо ж "бізнес є бізнес".... Можна лише припускати, що новітній Синедріон не міг знайти дешевшого Юду /занадто, вже огидна "робота"/!, як це вдалося старому Синедріону; або доручення було настільки ганебним, що як каже Митр.Іоан, ми про це доручення "ніколи не довідаємося".

І друге - на захист юної "роботи" арх.Мстислава виступають навіть жінки /хоч в старому Синедріоні їх зовсім не було!/ і одна з них /правда католичка/ свій захист насмілилася подати навіть до преси; а деякі з православних, хоч і не так рішуче /більш соромливі/, але не прикриваючись, теж виявляють свій захист.

Дивує нас це тому, що ми звички бачити в душах і серцях жінок більш чутливу інтуїцію що до розпізнавання ества чоловіків. То як же вони незмогли розпізнати ества арх.Мстислава?

Знаємо ми також і про те, що арх.Мстислав часто скаржився і нарікав, що йому треба годувати "трьох дідів-дармоїдів" - цебто Митр.Іоана, арх.Генадія і арх.Володимира. Виходить так, що арх.Мстислав почуває себе далеко не дідом, хоч може і не юнаком років 25-30, але, як висловлюються москалі, "мужчина в соку"...

Довший час ми не знаходили відповіді на ці питання, доки не зустрілися в пресі зі статтею, яка хоч і не повнотою освітила ество арх.Мстислава, але кинула невеличкий промінь. Зветься ця стаття: "Спогад про одну стару хіротонію у звязку з однією новою заплянованою хіротонією", де подається характеристика арх.Мстислава, обставини постриження його в монахи і єпископської хіротонії /"Наша Батьківщина". Нью Йорк 25.4.1965р./. На стр.8, освітлюючи одну з рис арх.Мстислава, автор пише так:

"... А оце ті сходи, якими Степан Скрипник, після постриження в монахи і єпископської хіротонії, з'їжджав ними, сидячи, вниз напів-притомний від алкоголю, з пляшкою в руках, співаючи соромицьку"Катерину". Вибачте, але я не можу передати вам слів тієї пісні, і того, що сталося з тією "Катериною з переляку", бо це належить до порнографії за яку карається законом.

А на другий день, рано, одну жінку, що проходила коридором Митрополичної Палати, перелякав Степан Скрипник, вибігши п'яний на коридор і пустився за нею з криком: "Давай бабу".... Коли ж додати ще "одисєю" арх.Мстислава під час еміграції, а особливо "діяльність" в Оффенбаху /де ми були свідками/, а саме найголовніше - "діяльність і слав-

ва" його в Канаді, з якої він мусів буквально тікати до Америки, щоб нарешті завершити свою "кар'єру" одвертим і незрівняним цинізмом одвертої зради і продажу Ватиканові Рідної Церкви. Чим же різиться арх.Мстислав від старовинного Йди? Старий Йда продав Синедріону Самого Ісуса Христа, а арх.Мстислав продав новому Синедріонові - Його Церкву.

Одноке, що ми хотіли б знати: коли готували Степана Скрипника до сану священика і єпископа, то чи з'ясовували йому і підкреслювали, до чого він готується і яким він має бути чи то священиком чи єпископом і що саме було в душі його, коли він читав слова Ап.Павла:

"А єпископ має бути бездоганним, муж однієї жінки, тверезий, невинний, чесний гостинний до приходнів, здібний навчати, але тихий, несварливий, не сріблолюбець" ... /Ітим.З,2-3/, тож знайдіть хоча б одну-едину рису або прикмету арх.Мстислава, яка б відповідала словам Ап.Павла!

Деякі з членів теперішнього Синедріону намагаються зробити з арх.Мстислава, як не правдивого єпископа, то принаймні укр.патріота. Але що це безглузда облуда. Ніколи арх.Мстислав не правдивим українцем не був /крім українського походження/, бо українське суспільство знає, що найбільшими ворогами України є ті з походження українці, у яких основна засада укр. "патріотизму" така: ніколи України не може бути до ти, доки українці не будуть широ й віддано служити Москві. Вони звуться малоросами. В католицькій же Польщі, відданим слугою Варшави і Католицькій Церкві - був Степан Скрипник /у веселому товаристві польського воєводи Ізейського, такого ж самого, як Скрипник, слугу Варшави Пилипчука і т.д./. На відкритті Польського Сойму у Варшаві, Ст.Скрипник, в захопленні урочисто оголосив: "Без жечі посполітої Польської - НЕ Є МА України!" /див.Львівське видання журналів "Нова Зоря", "Діло"/.

Ми знаємо, як звуться українці-наймити Москви, але не знаємо, як по польському звуться наймити Варшави. За те ми твердо знаємо, як Шевченко зве цих обидвох наймитів: "...Грязь Москви, Варшавське сміття" ...

Навіть і це не таке вже страшне для нашої Укр.Правосл.Церкви. Страшне те, що за зраду Св.Укр.Прав.Церкві, 5-й Собор УПЦ в США не залямував арх.Мстислава, не пріп'яв його до ганебного стовпа, не віддав його під суд за зраду Церкві, навіть... не відмежувався від нього... Більше того, зрадник своєї Церкви арх.Мстислав вийшов з Собору нагороджений /за зраду/? діамантовим хрестом на кілобук - оце страшно! Отже, тепер можна вважати, що кожний член УПЦ в США, за зраду своєї Церкві в користь Риму, буде нагороджуватися, як не діямантовим хрестом, то нагородою, відповідно до цінності своєї зради.

Невже серед майже сотні делегатів Собору не знайшлося ні одного широкого Православного серця, який міг би підняти Собор на сполох?!! Невже всі поляжалися морального терору арх.Мстислава? Чи вважалося: вже їм, що ось зараз з наказу арх.Мстислава, прийдуть агенти католицької інквізиції в каптурах і поведуть на катування, будуть надягати "іспанські чоботи", вирізувати язики і заливати горло розтопленим оливом? Адже члени Собору живуть в Америці, то чого ж всі занімали?

Для чого ж тоді пролилося море крові і сліз незабутніх мучеників за Віру і рідну Укр.Правосл.Церкву, коли в 1921 році відродилася УАПЦ в Київі? Не серед розкошів і американської волі, а серед злід-

нів і терору НКВД відроджувалася Мучениця - УАПЦ в 1921 р. Пригадаймо, коли в 1927 р. не марево, не "Fata morgana", а вже реальна нещадна загроза нависла над Собором в Київі, коли кожний чув, що ось вже катування і розстріл в лъюхах НКВД перед очима, ось вже Соловки, Сибір, Воркута, Сахалін, Біломор-канал і все це "без права переписки", цебто повільне конання; ось же він сам, НКВД стоїть поруч на Соборі, як невблагана тінь колишнього великого ініквізитора, то що сказав незабутній Мученик-Митрополит Василь:

Чого злякалися?... По нашій вірі Бог послав нам радість духовного відродження, але за нетвердість нашої віри Він посилає нам випробування... Не бійтесь, хто служить Богові і своєму народові!..

То чому ж Його духовний син, Митр.Іоан, подавши такий нищівний сбивувальний акт на арх.Мстислава, не нагадав Собору слів свого Духовного Батька? Кого власне злякався Митрополит Іоан, чи арх. Мстислава, чи тіні або хмари над ним, отіс "ЧУХОЇ РУКИ, яка обережно і деликатно переносила арх.Мстислава з Америки до Риму?

Але навіть і це ще не було б настільки страшним, коли б ці всі події в УПЦ в США були лише місцеві, мали б тільки локальне значення. Саме страшне те, що католицька хмара, на якій сидить арх. Мстислав, як вірний слуга і виконавець, оця сама хмара єдина правдива загроза Укр.Православію /а не арх.Мстислав!/- намагається охопити УАПЦ по всьому світі. Вона /ця хмара/ ще раніш простяглася на Європу, а зараз вона вже окоплює і нашу Австралію.

Як відомо 5-й Собор УПЦ в США відбувся 23 жовтня 1964 р., а Собор Митрополичної Спархії в Австралії - в кінці грудня 1964 р. Часу малося більше 2-х місяців для таємних і наглуко законспірованих інструкцій арх.Мстислава провідникам Митрополичної Спархії в Австралії, як практично провадити Собор, щоб найбільші злочини видавати за досягнення. Як зробити так, щоб Собор приймав і ухвалював те, що потрібним є одній особі з його прихильниками. І коли порівняти Собор УПЦ в США і Собор Митр.Спарх. в Австралії, то в методах майже немає різниці між ними, шільки в Австралії /завдяки досвіду в США/ значно одвертіше і... так би мовити - цинічніше. Перееконасмось в методах: і там і там - провадилися перед Собором "наради", з певними і рішучими прихильниками вищому керівництву Собором; і там і там - заморювали Собор довгими /другорядними/ промовами, щоб як найбільше роз'їхалося з Собору делегатів, які змогли б прилучитися до, не бажаних керівництву, делегатів; і там і там - виключали з Собору членів, яких раніш керівництво офіційно запримувало на Собор /принаймні - в Австралії/, коли бачило небезпеку для себе; і там, - і там - фінансові sprawи церкви опинилися у "зачарованому колі", а в Австралії навіть перед самим Собором, неможна було Ревізійній Комісії перевести ревізію фінансам, бо скарбник Консисторії "ЗНИК". Спочатку твердили, що "скарбник забтий під час акциденту", потім - "покінчив самогубством". І коли вже Собор мав заскінчуватися - рантом скарбник "воскрес" на 3-й чи 4-й день, байдорий і цілій перед делегатами, але... його моментально забірають від розпитувань делегатів. Ітам, і там - відповідно до бажань керівництва обирають президію, ітам, і там - тягнули Собор так, щоб не можна було його закінчити, бо роз'їхалася більша частина делегатів і ніякого кворума не можна було зібрати, що і потрібно було керівництву, а вже після від'їзду делегатів робилося все, що тільки хотілося керівни-

цту. А що саме хотілося цьому керівництву і ЯК підготовляється цей Собор /"модерного" типу/ в Австралії, - вичерпану відповідь можна знайти в журналі: "Голос Братства" Архистратига Михаїла, грудень-січень-лютий 1965 р. ч.ч. 7-8-9, стр.32, коли, звичайно, уважно прочитати! Саме там і можна знайти всю суть прокатолицької акції: захистати саму основу Українського Православія /І. - єпископ, 2.- духовенство і З. - вірні/, дебто відкинути 2 і З частину Церкви /духовенство і вірних, як "вулицю", "парубків", "чернь", а всю фактичну владу керування Церквою /на зразок Консисторії УПЦ в США або католицької церкви/, забрати в одні свої /єпископські/ руки, звичайно, з "оточенням" /як шильдом/, яке вже наперед сліпо і бездумно буде погоджуватися з волею єпископа, яка б ця волч не була беззаконна і протицерковна.

Тільки після закінчення Собору в Австралії, вірні цілком усвідомили собі, що доля УАПЦ в Австралії вирішувалася зовсім не в Австралії, не на її Соборі, а в США в канцелярії арх.Мстислава. Тільки після Собору в Австралії вірні згадали, ось чому арх.Мстислав улаштував таку дорогу і помпезну /ах 4 єпископи!/ хіротонію в єпископи прот. о.Віктора Соловія і навіть арх.Мстислав подарував сп.Варлааму хрест і повне архієрейське облачення і тільки тут у вірних Австралії існує де яка розбіжність: чи арх. Мстислав брав гроши на цей подарунок з власної кишені, чи з скарбниці своєї Консисторії, чи... у новітнього Синедріону?

Але одне, що гостро відмежовує Собор в США і Собор в Австралії. В той час, коли делегати 5 Собору в США - "схилили голови, утопивши зір у підлогу", в Австралії, - о, ні!, Не схилили й на мить голови... Найзаслуженіші священики і найповажніші побожні делегати-вірні, сміливо і рішуче кидали ввічі сп.Варлааму: "протестуємо, категорично протестуємо"! Ніякі загрозливі оклики сп.Варлаама: "садьте, ви позбавлені слова, сядьте!" не залякали правдивих оборонців Укр.Православія. Ніякі крики і грізне стукання по столі відповідно підіраної президії, ні на мить не спнило рішучого протесту проти незаконних дій керівників Собору, які намагалися гвалтово примусити Собор виконувати волю керівників Собору. Не допомогли сп.Варлааму загрози "заборонити", "віддати під суд". Навпаки, відважні і віддані Укр.Православію священики, тут же ввічі сп.Варлааму заявляли, що відмовляються, відходять від такого його керування Церквою і від такої духовної опіки, яку провадить сп.Варлаам. Іругий /ще молодий/ священик заявляє, що він відходить в заштат.

Більше того, навіть ціла делегація найсильнішої парафії УАПЦ в Австралії, від самих себе і від імені всієї парафії заявили, що відмовляються і відходять від духовної опіки сп.Варлаама і рішуче покинули Собор.

Ні, арх.Мстиславу і сп.Варлааму та о.Ананію Теодоровичу з бувшим сп.Дона том /чи вірніше з прот.Дмитром Буртаном/, ще "трохи" зарано святкувати католицьку перемогу в Австралії, навіть і новітній Синедріон не допоможе, як допоміг арх.Мстиславу в УПЦеркві в США.

Ми розуміємо розначливе звернення вірних /з правдивим Православним серцем/ УПЦ в США до Канади, як міцної і непохитної твердині Українського Православія: "РЯТУЙТЕ!!!"... Але ж Канада, як добре-сердечна Сестра, може дати тільки те, що в її силах. Ці вірні США, ще не в полоні Риму. Вони ще не в обіймах *constrictor'a*. Одиноче,

що на нашу думку цим вірним потрібно: не впадати в розpac, а спокійно і міцно триматися "НІ". Жодного терору, репресій - не боятися. На паперові "відлучення", позбавлення права голосу, заборони і т.д. -дивитися, як на публіцистичні вправи аматорів-журналістів, або як на "викляття" сп.Потія або сп.Кунцевича і т.д. Адже ж ці вірні СНЯ, коли скажуть тверде "НІ", тож це значить, що вони кажуть: "Ні, ми католиками не будемо, приєднуватися до Риму не будемо, а залишимося Православними у вірі своїх діdів і прадіdів"... То яке ж це злочинство? При чому тут духовні суди, заборони, репресії і т.д.? Адже ж у СНЯ немає польського війська, "жовнешів", яке б улаштовувало там Православним "пацифікації"? То чого ж боятися? Модерного Синедріону?

Саме на таких вірних і лежить обов'язок роз'яснювати противникам і тим "нейтральним", які "не знають на яку ступити". А саме головне - придивлятися до різних "організацій" /і їх членів/, які так або інакше прагнуть присосатися до тіла /а. найнебезпечніше до душі!/ Укр.Правосл.Церкви.

Мусимо підкреслити, що перший зо всієї Православної Укр.еміграції, хто помітив і оповістив еміграцію про загрозливу небезпеку втручання недержавних сил у церковне життя з метою розкішаду і розвалу Церкви - це ЙЕПР.Арх.Сильвестр.

Ще 12 років тому, Вл.Сильвестр написав брошурку: "УАН і партії для Батьківщини" /Парафія Св.Афанасія Лубенського в Сиднею 1953 р./ якою застерігав грізним "emento mori" про втручання ворожих нецерковних сил в життя Церкви. На превеликий жаль, ні духовенство, ні вірні, ні взагалі українське суспільство довгі роки не усвідомлювали собі цієї загрози і прикинулися лише тоді, коли ця загроза вже стала у них перед очима.

А особливо уважно і пильно треба приглядатися до сучасної преси. Вона є зараз так удосконалена, така в'юнка, що чорне зробить білим, а біле - чорним... Іноді подає таке освітлення фактів, таку характеристику людям /коли ця людина автору чимось сподобалася/ що ця людина буквально німіє і оставліває від несподіванки.

5. Злочинна безвідповідальність і облуdnі твердження.

Подаємо лише одиний, але феноменально-фантастичний /по своїй неправдоподібності/ приклад.

Щоб не було найменшого сумніву, засигуємо точно все /за винятком нашого підкрослення/, що записано в брошурі: Сіяч "Бесіди з друзями". Сергій Кіндзюрчук-Пастухів. 1964 2 СНЯ стр.15:

"і ще один маленький приклад на нашу недугу, сліпоту духовну, що приводить до різних непорозумінь ісorumу. У складі нашого єпископату 1942 р., був, либонь одиний праведник справжній чернець-єпископ Сергій. Але церковний провід нещодоблював його "уважавши" "нечесним некультурним, нецивлізованим" і врешті "вчені" політиками виманя-врували його з нашої Церкви. Білоруси упросили його очолити Білоруську Церкву. Переїхав він до Австралії, де проживав як сторож-ого-родник. І ось там у грецькій Церкві нестало екзарха. "Кризу" посилили новітні тертя у грецькому Православ'ї. Екзархат дуже уважно підшукував собі первозараха. Перебрали думками всіх і всіхих й зуиниili-ся на найдостойнішому - архієпископові Сергієві! Його й запросили очолити грецький екзархат у Австралії... Кранка. Дозвольте без коментарів".

Розшифруємо загадкову мову автора, подану скоріше ребусами ніж зрозумілою мовою при наймні для Австралії! / і передамо у своїх словах, як вони сприймаються читачами... Був єпископат 1942 року. У складі цього єпископату був єдиний праведник, справжній чернець єп. Сергій. Але церковний провід не любив його вважаючи "невченім, некультурним, нецивілізованим"...

Розшифруємо останнє, що взято в лапки, бож лапки - це є іронія, сарказм це бо безглузде припущення, або цитата з чогось. Лапки автора - можуть мати тільки два значення, два погляди, два переконання автора:

1. Або автор має на увазі, що єпископ може бути не тільки невченім, некультурним, нецивілізованим, а і навпаки оці самі ознаки /некультурність, нецивіліз./ і т.д./ і є найбільшою пінністю єпископа. Чим темніший, неписьменіший і некультурніший єпископ, тим він буде більшим праведником і справжнім ченцем і зможе більш наблизитися до високої катедри єп. Сергія.

2. Або автор своїм сарказмом у вищеподаному реченні /з лапками/ вважає, що саме єп. Сергій і є самий вченіший, самий найкультурніший, самий цивілізований із всіх інших єпископів, які тільки були висвячені у єпископи у 1942 році. Третєого припущення в Австралії - ніяк не можуть знайти, що саме думає автор.

Далі автор зазначає: "і врешті "вчені" /знов сарказм!/ політики /тут вже немає іронії! - наше І.П./ виманеврували з нашої Церкви", але як і яким чином - це вже ребус автора.

І ще далі: "Переїхав він до Австралії, де проживав як сторож-огородник". Як переїхав? Хто його стягнув з табору в Німеччині? У кого він опинився? Як єп. Сергій міг стати "сторожом-огородником"?

Ми дуже вибачаємося перед шановним автором і ніколи не дозволили б собі найменших коментарів /як просить автор/ коли б автор, оцю свою опінію /вище цитовану/ про арх. Сергія /Охотенка/ тримав при собі, або розповідав у своїй родині, або наречті приватно розповідав своїм знайомим чи друзям, але не оголошував у пресі /коли по наївності чи недогляду часом можуть передруковати/, прилюдно не розповідаював облудні твердження та облудні факти. Коли людина будь-що оголошує в пресі, вона мусить нести якусь відповідальність, коли не перед судом, то при наймні перед суспільством, а найголовніше - перед власним сумлінням. На превеликий жаль, ми не знаємо особу автора, а тому примушені зазначити ще одне істотне підкреслення: автор живе /так припускаємо/ в США, а арх. Сергій - ось вже майже II чи I2 років живе у нас, в Австралії, а тому і життя і "діяльність" арх. Сергія /Охотенка/ відбувається і відбувається не на очах автора, а на наших /православних українців і білорусів/ очах в Австралії.

Припускаємо, що якась зла і нечесна людина, щоб зробити автору прикіст' і щоб взяти його на глум, навмисне подала карикатурні інформації і твердження, щоб в Австралії з цього посміялися...

Спочатку подамо спростовання самих фактів:

1. Неправдою є, що: "...Але церковний провід недолюблював його /єп. Сергія-наше І.П./, уважавши "невченім, некультурним, нецивілізованим". І врешті "вчені" політики виманеврували його з нашої Церкви".

2. Неправдою є, що: "Білоруси упросили його очолити Білоруську Церкву".

3. Неправдою є, що: "Переїхав він /арх.Сергій - наше І.П./ до Австралії, де проживав, як сторож-огородник".

4. Неправдою є, що: Його /арх.Сергія-наше І.П./ й запросили очолити грекський екзархат в Австралії"...

I. "А правдою є /як що сам арх.Сергій може казати правду!/, що білоруси звернулися не до сп.Сергія, і не сп.Сергія просили і упросили очолити Білоруську Церкву, а звернулися до проводу нашої Церкви і просили провід /а не сп.Сергія/ призначити білорусам єпископа. Отже, провід не "виманевував" сп.Сергія, а сам сп.Сергій радо пішов "очолювати" Білоруську Церкву, бо ж коли б він сам не хотів, то хто ж і як зміг би примусити його йти до білорусів, коли він присягав не БАПЦ, а УАПЦ?

2. Правдою є, що залишившись безпорадним в таборових злиднях в Німеччині /як і всі, хто не зміг виїхати!/, сп.Сергій ніяк не міг виїхати, бо білоруси /які вже були в Австралії/, пізнавши сп.Сергія більше ще в Німеччині, навіть і думати не хотіли перепроваджувати свого зверхника сп.Сергія до Австралії. Змілосердилася над ним одна дуже побожна і культурна українська /а не білоруська, хоч в Австралії тисячі білорусів!/ родина, яка тут, в Сиднеї, не шкодуючи ні труду, ні часу, ні коштів - з величезними труднощами таки перепровадила сп.Сергія до Австралії, примістила його у своїй родині, заопікувалася ним, як членом своєї родини.

Для того, щоб як найскорше вирвати сп.Сергія із таборових злиднів, ця українська родина, для звичайної формальності /щоб не затягати справу з переїздом до Австралії/, дала Державі підписку, що не буде обтяжувати Австралійську Державу утриманням сп.Сергія. І ось цей "... єдиний праведник, сиравжній чернець - єпископ Сергій...", скрипстався милосердям цієї шляхетної родини і намагався судом примусити цю родину, щоб вона досмерти утримувала його на своїх кошти. Ні один адвокат /навіть жидівського походження!/ не взявся за таку ганебну і брудну справу...

Ні, ні - ми ще не ставимо: "Крапка. Дозвольте без коментарів". Крапка буде "трошки" пізніше.

3. Звідки шановний автор взяв, що сп.Сергій "проживав як сторож-огородник"? Адже ні такої професії, ні такої посади в Австралії в загалі немає та й бути не може. Від яких це злодіїв і бандитів мав сп.Сергій сторожити город, щоб не покрали, картоплю, цибулю, огірки, капусту і т.д.? Який це ідiot-злодій буде красти в Австралії картоплю, огірки і т.д. і продаст це все за 20-30 пенсів /40-60 центів/, щоб при невдачі - відсидіти 2-3 місяці у в'язниці і заплатити 100 долларів штрафу? Може в США є такі дурні злодії, але в Австралії таких нема! Тут цілими місяцями /і роками!/ стоять будинки, повні господарського добра, господарі яких тимчасово виїжджають до Англії, Європи чи США і нікому в голову не приходить наймати стороха доглядати будинків і господарське майно... В Австралії злодії і бандити мають тільки два об'єкти промислу: громі і золото з діамантами. Може сп.Сергій був сторожом на такому городі, де вирощується золота картопля і діамантовий горох? Навіщо тоді потрібно було автору писати такі нісенітниці?

Догадуємося, певно автор має "зnamените" фото, де в загороді на фоні курника заснятий сам арх.Сергій... Демонструючи людям це foto в Австралії, сп.Сергій зважди ніжним і скорботним голосом додавав:

"Ось, бачите - це я... оце і є я... , голова Білоруської Церкви... сторож"... і тежке зітхання... Це фото об'їшло всю Австралію, побувало в Європі і певне вже тепер приводило до Америки.

Звичайно, хто не жив в советах і не мав 25-річного леніно-сталінського "виховання", тому і в голову не спаде, для чого потрібні арх. Сергію оті "фото", "городи", "сторожі" і т.д. Але зараз важливим є не це, а важливим є, як сам автор взагалі ставиться до будьякої, але сумліної і чесної роботи людей-емігрантів. Некілька рядків автора свідчать, що він не може забегнути, як це така особа, як арх. Сергій, рідтом може працювати на "простій" роботі. Автор не може зрозуміти те, що весьому світові відомо: державі, до якої емігрувала людина, абсолютно не цікаво, яке саме становище ця людина посідала у себе на батьківщині. Цій державі цікавим є, що вони зарах від і може робити, яку саме користь емігрант дасть цій державі. А з яким "вантажем" приїхав арх. Сергій: на рідній і церк-слов'янській мові з тяжким трудом може читати, а писати - ні на якій мові не вміє /ман. автор має "листи" арх. Сергія і лініє ніж будь хто в СНД знає про це!/, щобто вміє, як школяр 20ї групи однокласової церк.-приходської школи. Смішно наліть думати, щоб він зміг би вивчити 20-30 слів сиғи. мови при такій "освіті". Будь якого фаху /крім колгоспної роботи/- немає; правда фізична сила у сп. Сергія - неимовірна.. Це має велетень, ініційний, як дуб, не дивлячись на свої поважні роки...

То наваже автор вважає ганебним працювати арх. Сергію на якійсь фізичній роботі: на фабриці чи заводі, у лікарні чи на будівлі /що коли він не встиг зорганізувати білоруської парапі/, а вважає більш шляхетним намагання арх. Сергія примусити СУДОМ своїх милостивих добродинців годувати його до смерті? То якож подивиться шановний автор на те, коли Монарх, Володар Греції, сл.п.цеб. Король Петро, мусів /як і ми/ емігрувати до Лондону /коли Грецію окупували гітлеровці/ і працювати /як кожний емігрант/ на заводі літаків. Ту працю, яку виконував Король Греції, арх. Сергій /разом з автором/ вважають ганебною? Чи може їй до цього часу з советських голів не вцвітрилася ота дешева ленінська демагогія "Мир хіхинам - війна дворцам!"? Мовляв колись ви панували над нами, а тепер - ми над вами. Те що ми, мужики колись робили - тепер робіть ви, королі!

Ми тримаємося "трохи" іншої васади: як в "хіхинах", так і в "дворцах" - можуть бути і хами і шляхетні. Хатинка /та що Й кріпацька!/ дала нам генія Шевченка і його друга - Попкина, а палець - дав нам Князя Костянтина Острозького, Митр. Петра Могилу і Мазепу.

4. І нарешті - останнє: це - що до дуже уважного підручкування грекським екзархатом первоєпарха: "... Перебрали всіх і всяких /щоб то перебрали всіх православних єпископів, які тільки були на світі! - наше І.П./ Й зупинилися на НАЙДОСТОЙНИШОМУ архієпископові Сергієві!"/ так, - в оригіналі - знак оклику! - наше І.П./ Його запросили очолити грекський екзархат в Австралії. Країна. Дозвольте без коментарів".

Що до "крайки" і "коментарів", то ласкаво просимо автора почекати ще одну хвічиночку, тільки одну хвілиночку!... Новже спр.автор, писавши про арх. Сергія так захопився, що не звернув уваги на досить "пікантиче" явине: арх. Сергій - по походженню українець, білорусом - шугнув у воду, а виплив - греком.

Але покищо будемо твердження автора про арх. Сергія - розглядати

теоретично і *a priori* /як воно насправді є - про це далі/. Отже, розмова йде про екзархат Грецької Церкви в Австралії, цебто тієї Церкви, Центр якої - Істамбул, Соборний Патріархат Костянтинопольський. Отієї самої Державної Церкви Греції, а не якогось "відламку", "творева", секти чи спесі, що створили такий "екзархат", до якого "первоєпархом" посorомився бстати /і рахував би для себе ганебним!/, самий темний і самий неписьменний /але віруючий!/ укр. паламар. Отже, розмова йде про Грецьку Православну Церкву, як написав 7 чорним по білому/ автор пан Кіндзерявий-Пастухів.

Невже автор міг допуститися такого глування з своїх читачів над їх розумовими здібностями, що міг вірити і припинити, що нормальна людина прийме цю нісенітнію, як можливий факт?! Грецька Православна Церква, основа і непорушний камень Вселенського Православ'я, не змогла у цілій Православній Грецькій Державі і по всьому світі, де тільки в грецькі екзархати і взагалі греки - кажемо, не змогли знайти ні одного достойного грека очолити Грецький екзархат в Австралії, а зупинилася на темному малограмотному українцю /по походженню/ арх.Сергієві??!! Єдина Грецька нація у світі, з такою багатотисячною культурою, не змогла знайти принаймні одного грамотного, писемного грека?! Що це глування, сарказм, дешева містифікація, чи просто фарсество нижчого гатунку і моральний злочин? Треба ж було додуматися автору, щоб писати: "Перебрали думками всіх і всіх і зупинилися на найдостойнішому - архієпископові Сергієві..." Навіть у всій нашій, занадто вже розперезаній і розпанашений еміграційній, пресі і то ще нечувано таких непристойних випадків, таких цинічних тверджень! Ми зовсім немаємо наміру далі будь що писати про "первоєпархство" арх.Сергія в Грецькій Церкві. Ми подамо лише коротенький уривочок /бо протокол дуже довгий/ з протоколу ч.787.

"Соборний Патріархат Константинопольський Істамбул. Його Все святість Архієпископ Константинопольський і Ново-Римський та Соборний Патріарх з Ласки Божої.

Протокол ч.787.

"...Ніби цього не було досить /це про тертя в екзархаті чи спархії Австралії і Н-Зеландії - наше І.П./. Ця аномальна ситуація була недавно посміна вмішуванням чужинців, а зокрема якимось українцем на ім'я Сергія Охотенка, самозваним лідером неіснуючої білоруської автокефальної церкви. Котрий явно для неясних цілей прямує у висвячення осіб грецького походження.

Для того, щоб захистити побожне стадо нашої святої православної церкви, щоб воно не стало жертвою неуцтва, пригодничих діл названого українця і тих, хто з ним співіпрацює безпосередньо чи посередньо, ми несем до відома всіх тамошніх проживаючих щиріх і найлюбиміших християн, що всі висвячення, котрі були проведені вище згаданим Сергієм являються не канонічними, нечинними і не існуючими..... .....
18 вересня, 1962 року
З Батьківською любов'ю, Широго Доброчиння в Бозі /підліс/

Атенагорас Константинопольський..."

У французів є досить цікава приповідка: коли десь трапився загадковий злочин, вбивство чи взагалі якесь загадкове нещастя, то французи, хитаючи головами, сумно кажуть: "шерше ля фам" /"шукай жінку"- цебто таке нещастя не може обійтися без жінки/, а коли у нас, в Австралії трапляється якесь загадкове нещастя в будь якій церкві або

парафії, вірні, хитаючи головами кажуть: - "шерле арх.Сергія..."

Ласкаво просимо читачів пробачити, що зарадто вже багато уваги уділили арх.Сергію, хоч про його "художества" можна написати цілу /і не малу!/ книжку, бо дуже вже багато нещастя натворив він різним Церквам. А тому подамо найстисліше /хоча б поверхово/ його моральний облік, як духовної особи.

Арх.Сергій - це точна копія арх.Мстислава, або бувшого еп.Доната, але грубого /скорше - брутального/, т.би мовити "лубкового" видання, хоч в деяких напрямках вони різнятися. Так напр.арх.Мстислав руйнує власну Церкву і зраджує Ісуса Риму, а арх.Сергій - руйнує інші Церкви /бо свою власну Білоруську Церкву давно вже зруйнував!/ і мріє сам стати на чолі всіх Православних Церков.

Ідеалом і прагненням арх.Мстислава є - плаzuвати біля папського трону /якщо зможе проплатитися до нього!/, а арх.Сергій - бачить свій ідеал у постаті Московського митр.Антонія Храповицького, з його чорносотеним "Союзом русского народа", жидівськими погромами та нищення "мазепинців".

Арх.Мстислав відкрито не зневажає світлу пам'ять мучеників, які відродили Св.УАПЦ в 1921 р., а тільки безсороно використовує їх для власних потреб і мети, а арх.Сергій - сліпо і люто, з тваринною жорстокістю ненавидить все і всіх, що пов'язані з відродженням Св.УАПЦ 1921 р.

Особливу лютъ арх.Сергій вилvляє до св.п.мученика Митр.Василя Липківського і його найближчого оточення; лайка арх.Сергія, доходить іноді буквально до непристойних виразів на адресу /вже ж померших, замучених!/ цих мучеників. Правдивість цього твердження доводиться подію, яка сталася в еміграційному потязі для духовенства, під час евакуації до Німеччини.

Про арх.Сергія ми не маємо наміру більше будь що розповідати. Хто ж хотів би більш довідатися про "художню діяльність" - единого ПРАВЕЛИКА, справжнього ченця... НАДРОСТОЙНІГО... ПЕРВОСПАРХА - АРХИЄПІСКОПА СЕРГІЯ, щоб пізнати моральний облік цієї духовної особи - відсилаємо до брошури ВІ.Нані Наталії Савлуччинської: "Руїни Рідної Церкви і Української Держави у світлі фактів і документів". 19.10.1953 р.Перт, Західна Австралія. Ця брошюра була цілком передрукована в Канаді в часописі "Батьківщина" - кінець 1953 і початок 1959 рр.

З цієї брошури ми дозволимо собі зачитувати лише 2-3 невеличких уривочки - ось вони:

"... Панове, адже ж Св.Хрест - це є найбільша святыня, найбільша дорогоцінність для кожного без винятку християнина, без огляду на віру чи церкву до якої належить. На цьому ж Хресті Спаситель Світу пролив свою кров і прийняв люту смерть за нас всіх. І раптом найбільший і найвищий духовний достойник, Голова Білоруської Церкви Архієпископ Сергій, на очах християн кидає на землю цю Святиню, кидає Св.Хрест разом з клобуком, як щось огидне для нього!... Що це безумство, божевілля чи свідоме богохульство і святотатство. Хто богохульствував над Хрестами у советах, скидаючи їх з церквів і знущаючись над ними?

Я маю 64 роки, із них 38 років на еміграції. Знущання над церковними святыннями і над Св.Хрестами в советах - я не бачила і тільки тут в Перті, за своє життя я побачила два найогидніші блюзірські лицедаки знущання над Святым Хрестом..." /отр.І4/ і далі:

" щоб духовна особа, знуцалася над Господом Іоусом, кидала на землю Св.Хрест з клобуком і то де? на порозі нашої Святині , на порозі нашого Храму Божого?! Зрозуміло, що наша Парафіяльна Рада ухвалила заборонити Вл.Сергію раз назавжди переступати поріг нашої церкви, повідомивши про це нашу Консисторію..."/там же стр.І4 внизу/. І нарешті останнє: "...Панове, я знов вертаюся до питання: чого Вл. Сергій, Голова Білоруської Церкви приїхав до Перту? Адже ж він приїхав будувати Білоруську Церкву і зміцнювати білоруську парафію. Чого ж він лізе у нашу Українську пафію? Ви уявіть тільки собі, перед найбільшою святістю для всіх християн, цебто перед Великим Постом і Великоднем, Вл.Сергій розганяє своїх білорусів, закриває білоруську пафію, закриває Білоруську Церкву, а нещасні білоруси у ці святі дні тиняються по чужих церквах, шукаючи духовного притулку, а Вл.Сергій кідається до нашої Української пафії утворювати свої брудні справи. Панове, є латинський вираз: "мemento mori"/пам'ятайте про смерть/. А я кажу: "Пам'ятаймо про п'яту колону і агентів Москви, бо утворення другої пафії - це й є те, що потрібно Москві..."/стр.І6/.

Отже, Вельмишановний Пане авторе Сергій Кіндзеряй-Пастухів, як Ви так глибоко переконані, що по Вашому ось така духовна особа є: "...Єдиний праведник, справжній чернець... найдостойніший архиєпископ Сергій!...", то знаєте що? Давайте скористаємося Вашим урочистим висловом:

"Крапка. Дозвольте без коментарів".

6. По похилій площі до ... руїни.

Вище ми підкреслювали, що бути достойним пастирем /спископом, священиком чи дияконом/ - це справа найтяжча із всіх існуючих на світі. Не можна ним стати і після одної цілонічної, безмежно-широї і глибокої молитви до Творця про допомогу Його стати достойним пастирем, бо це є лише перший крок. Це буде лише полум'я, може ясне і сліпуче, але коли в душі не буде постійного горяння, прагнення і схильності до цього труду, то още перше захоплення може лише перетворитися на фейерверк. Оци сама схильність до святого труду Господу мусить вирости у любов до Христа і Його Церкви, не заради егоїстичних бажань і наперед надуманих "користей" для себе і новітнього Синедріону, а за ради самого служіння Христу. Радість та втіха, яку людина відчуває в самому служінні Господу і своєму народу - це є одинока і єдина нагорода і мета життя, коли людина хоче зватися духовною особою.

А в наші часи жадоба слави, високих титулів, різних духовних нагород /яких є безліч!/ та матеріального добробуту - саме це /а не Христос і Церква!/ є одиночним стимулом для певної частини духовних осіб. Забуваючи свій образ Божий, елементарну людську честь і гідність, за ради цих майбутніх нагород - вони запопадливо плавають /як правдиві фарисеї!/ не перед Христом, ні!, а перед духовними мажновладцями, в руках яких є ці нагороди духовні, лижуть "патинки" їх і ...

"Ах, потіють та товпляться,
Щоб то ближче стати
Коло САМІХ: може, вдарять

Або дулю дати
Благоволять - хоч маленьку
Хоч півідулі, аби тілько
Під саму піну"

/Шевченко "Сон"/

Навіть напому Вседержителю, Самому Господу-Христу /а не то здавалося б звичайній грішній людині хоч і з духовним титулом!/, непотрібне таке рабське плавування, бо віруючим у Нього та всім серцем і душою відданим йому Христос сказав:

"Ви друзі Мої, коли чините те, що Я заповідаю Вам. Я вже не звувас рабами, бо раб не знає, що чинить Його Господаръ, а вас я називав друзями..."/Іоан 15, 14-15/

Не легенда і не "чутки", а навіть в пресі повідомлялося, як на засіданні Консисторії, голова її арх.Мстислав бажаючи перевірити відданість своїх консисторських рабів /відданість, звичайно, не Христу і Його Церкві, а саме йому, арх.Мстиславу!/, кинув провокаційний натяк, що мовляв, він хоче вийти з консисторії /як бачимо, він і до сьогоднішнього дня не вийшов - значить натяк був таки провокаційний, фарисейський!/, то один із присутніх в рабсько-льокайському захоплені, кинувся на коліна перед арх.Мстиславом і ридаючи благав його не робити цього, бо, мовляв, без арх.Мстислава "пропаде" і Консисторія і Церква. Чи ж може людина топтати так свою гідність, свою людську честь, бруднити так свій образ Божий в жадобі "заробити" якийсь титул чи якусь іншу духовну нагороду?!

До речі, що до титулів, сліз та хапання за серце, оцих неодмінних атрибутів та інших фарисейських комедій...

Ми пригадали, що коли арх.Мстислав перед своїм від'їздом до Канади "очолювати" Канадійську Греко-Правосл.Церкву ~~виплачував~~ в собі титул архієпископа /ми пишими виплачував без лапок, бо це не метафорично-іроничне порівнення, а таки направду плакав і виплачував!/, то один, дуже поважний і мудрий Владика, хитаючи головою на таку жадобу оцього титула, зауважив еп.Мстиславу, що цей титул і найменшої краплині не дасть розуму його біdnій голові, що вона /голова/ залишиться такою ж, як і до титулу і що може навіть цей титул принести шкоду Канадійській Церкві, бо захоплений своєю безмірною самозакоханістю, якимсь диким гонором і амбіцією, та й ще затуманений титулом архієпископа - він може забути, що він тільки СЛУГА Церкви, а не ЇЇ КОНАДИР ... І що ж сталося в Канадійській Церкві, коли деякий час арх.Мстислав таки "очолював" її?! Хіба не були пророчі слова цього розважального і мудрого Владики, який досконало знатав, що з себе уявляє арх.Мстислав?

Ми дуже шкодуємо, що установи Канадійської Гр.-Пр.Церкви широко і всебічно /ні в чим не таїчись!/ не освітили "діяльності" арх.Мстислава в Канаді, во всіма деталями. Ми розуміємо, що церковний центр Канади не хотів розкривати всі неподобства арх.Мстислава, не за ради Степана Скрипника, а за ради того стану, що недостойно він посідає. І все таки на нашу думку, цим самим, Канадійська Церква зробила дуже велику і фатальну помилку для Українського Православ'я.

Ми не принускаємо й думки, щоб УПЦ в США, знаючи во всіх деталях

всю "художню діяльність" арх.Мстислава в Канаді, змогла б прийняти до своєї Церкви такого ієарха, як арх.Мстислав... А тоді ми запитуємо, чи переживала б зараз Св.УПЦ в США те жахне розбиття і соромницькі часи, пов'язані з новітнім Синедріоном, "приватною" подорожю до Ватикану, ганебне приниження Св.УПЦ в США перед католицями - коли б не було в тій Церкві арх.Мстислава??!

Ми запитуємо, чи насмілилися би в Австралії єп.Варлаам і єп.Донат, дивлячись, як /безкарно//навіть з діямантовою нагородою за зраду! / ігноруються найтяжчі злочинства арх.Мстислава, не тільки перед Св.УПЦерквою вСША, а перед всім Українським Православієм - то запитуємо, чи насмілилися б в Австралії вішевгадані духовні особи /єп.Варлаам і єп.Донат/ творити ті неподобства і кричущі беззаконня, коли б у свій час Св.Канадійська Гр.-Пр.Церква, голосно, на все православне українське суспільство, прип'яла б арх.Мстислава до ганебного стовпа і очистила б гангрену від святого і чистого тіла Церкви?!!...

"Коли тільки рука твоя, чи нога твоя спокушає тебе - відітни ти їх і кинь від себе: краще тобі увійти одноруким або одноногим, ніж з двома руками чи з двома ногами бути вкиненому в огонь вічний... І коли око твое спокушує тебе - його вибери та й кинь від себе... /Мф.18, 8-9; Мр.9, 43,47/. /Про Австралійські події - далі/

Але самі по собі ні арх.Мстислав, ні тим більш єп.Варлаам з єп.Донатом, не змогли б завдати того зла власній Церкві, коли б зараз легідь не підбирали собі /і підбирають далі!/ з духовенства і вірних відданих ім рабів, які слупо, бездумно, без сліду образа Божого, запопадливо виконують волю і накази своїх патронів, без огляду на те, які б ці накази не були беззаконні і протицерковні. І тому трагедія в церковному житті /розколи, розбиття, боротьба, ненависть і т.д./, яка панує вже багато років і полягає саме в тому, що знаходяться люди, які поклоняються і служать НЕ Христу і чистоті Його Церкви, а лідерам з партіями та новітньому Синедріону.

"... зони підмінили істину Божу неправдою і вклонялись і служили ТВАРИНІ за місце ТВОРЦЯ" /Рим.1,25/

"...люди ж темряву більш полюбили, як Світло, лихі бо були їхні вчинки!" /Іоан 3,19/.

І не в тому трагедія, що "лихі були їхні вчинки" бо злі діла можуть бути усунені правдивим служінням Христу, а в тому, що ці люди полюбили лідерів і Синедріон, більше і дужче, ніж Христа і чистоту Його Церкви.

Для таких людей потрібне від духовенства і вірних одно: безоглядна покора для всіх їхніх примх.

Не віра в Христа, не віра у Св.Таїнства Його, не закони Христа і Його Церкви, а саме віра в них, в оцей самий керуючий церковний Центр. Чи примхи їхні будуть ламати споконвічне наше прадідівське Укр.Православіє, чи утворення новітньої унії з Ватиканом по наказу Синедріону - духовенству і вірним дається тільки одно право /на зразок католицизму/: послух, покора і виконання їхнього наказу. Саме ЦЕ з особливою ретельністю вбивається в голову духовенству і вірним. І не випадково Вл.Варлаам, головуючи на останньому Соборі Митроп.Бпархії в Австралії /цитуємо з офіційного протоколу, стр.4, бо

фактично було гостріше. Підкреслення наше - І.П./ каже:

"Я вибрав вас, а не ви мене" - казав Христос своїм Апостолам. Єпископів і правлячі Церковні Органи треба "шанувати і їх підпорядковуватися"..., цебто еп.Варлаам хоче підкреслити, що, мовляв, не Ваша /Собору/ справа, що робить і куди простує "єпископ і правлячі Церковні Органи", а ваша /Собору/ справа тільки "шанувати і їх підпорядковуватися".

Як же можна інакше інтерпретувати наміри і твердження еп.Варлаама і еп.Доната, як не прямим поступованням їх - зухвалому виклику, ще далеко раніш, киценому арх.Мстиславом "черні", "вулиці", "парубкам" /розумій Собору!/, що їм "зась" судити його за "приватну" подорож до католицького Ватикану і ганебну зраду не тільки своїй Церкві, а всьому Українському Православію, бо арх.Мстислав є "генерал" і судити його мають право не "вулиця", "чернь" або "парубки" /читай - Собор/, а тільки "гечерили", цебто напевне він має на увазі - Св. Собор Єпископів. А поскільки злочин і зрада його /зрада ухвал З-х Митрополій і власного підпису/ є проти всього Українського Православ'я /а не тільки проти своєї власної церкви!/, то і Св.Собор Єпископів мусить складатися з усіх Укр.Православних Єпископів усіх відгалузок. арх.Мстислав добре і твердо знає, що практично скликати такий Собор неймовірно тяжко; що сучасна ситуація не є легкою для пereборення всіх труднощів цього скликання; що новітній Синедріон і партії добре подбають, щоб такий Св.Собор Єпископів не відбувся; отже "вільного часу" у арх.Мстислава уникнути суду Св.Соб.Єп. у нього буде аж до самої його смерті. А після смерти... - він не гірше нас знає вислів одного французького короля, який "дбав" так "ретельно" за майбутнє своєї нації і держави /як арх.Мстислав "дбає" за майбутнє своєї Церкви і Українського Православ'я!/, що дуже просто і лаконічно висловився: "а після мене - хоч потоп!"

То коли можна в Америці арх.Мстиславу робити БЕЗКАРНО любі беззаконня, найтажчі злочини і не нести буквально жодної відповідальності, а навпаки - одержувати брил'янтову нагороду, то чому ж цього не можна робити в Австралії еп.Варлааму з еп.Донатом та з їх партійним "оточенням"?! Чому?...

І вони роблять! І ми в Австралії навіть побоюємося, що наша "мстиславщина" в своїх беззаконіях, перевершить свій "зразок" в Америці /Але про Австралію - далі!.../. Отже, як американська "мстиславщина" /за вдалим і тонким висловом Вл.Сильвестра, Ц.Й.Ж.Ч.4/49/стр.ІІ, так і австралійська для свого існування потребують не тільки головного фундаменту - новітнього Синедріону і партійних "босів", а й безпосереднього "спеціфічного" оточення, щоб мати кожної хвилини, на все здатних, сліпих і бездумних рабів-виконавців. Звичайно, чесне, розумне і освічене духовенство /єпископ, священик і т.д./, яке нездатне і в думці зраджувати віру своїх предків і чистоту Укр. Православія - ні арх.Мстиславу, ні еп.Варлааму з еп.Донатом - абсолютно непотрібні, бо вони для них "дуже зарозумні" і хочуть зберігати образ Божий. Як раз навпаки - їм потрібне віддане тільки їм /а не Христу!/ бездумне і безсловесне "оточення", цебто потрібне духовенство темне і релігійно-не освічене, оце їх опора!

І ця тенденція починає ширитися і набирає ну же тяжких і загрозливих форм, бо сягає вже тих прошарків укр.правосл.суспільства і по-

божних вірних, де здавалося б абсолютно абсурдним їх чекати. Ми ще раніше /розділ 5, про арх.Сергія /Охотенка/ згадували про іронію і сарказм автора /"вчені політикани"/ про потребу укр.освіченого спісикопату, священства і взагалі духовенства, що ніби то /на думку автора/- вченість і висока освіта духовної особи не тільки не потрібна, а навіть шкідлива для Церкви. Саме те, чим споконвіків пишалося і славилося Українське Православіє на всю Східну Європу, а саме високою освітою свою -- зараз ця вченість, культурність і цивілізація, має підпадати іронії і сарказму. Цілі держави завдають свою культурою Українському Православному духовенству. Адже ж напр. вся освіта, наука, культура і т.д. Московської держави заснувалися і виростили виключно на праці Укр.Правосл. духовенства.

Одя деморалізація в потребі освіченого духовенства, адепти якої мають оміливість черпти свої "аргументи" з Св.Писання, твердачи, що: I/ Ученики і Апостоли Христа були неосвічені прості рибаки і ніяких шкіл не кінчали;

2/ що багато святих, праведників і мучеників були зовсім неписьменні;

3/ що навпаки, Христос осуджував книжників і фарисеїв;

4/ що навіть сам Христос не кінчав ніякої школи і т.д. і т.д.

Вся ця дешева софістика, звичайно нічого спільногого не має ні з Святым Письмом /люди Його не "листати", а читати/, ні з здоровим глуздом...

7. Освічене духовенство - найміцніша фортеця

Українського Православія

У наші часи високої культури та прогресу науки, життя все більш і більш вимагає потребу оволодіти найбільшою повнотою освіти. Неосвічена людина занадто обмежена в своїй релігійній праці і здатності працювати лише між тими, хто є такий же неосвічений, як і він сам.

Ми ще 18 років тому твердили /див."Бог і Наука", II. Формування атеїста, стр. 52-57/, що:

"І тільки в тому ї вся трагедія дитячої душі, що старші, яким доручено Формувати дитячий розум і душу, певне не мали часу - один добре простудіювати природничу науку і хоч трохи знати релігію /цевчителеві - природнику/, а другий /цевбо священику/ добре простудіювати релігію і хоч трохи знати науку".... Бо ж сама Біблія - це зразок твору світової літератури, то як же може малоосвічена духовна особа не тільки опанувати її, а ще й проповідувати? Як же можна легковажити освітою духовенства, коли Сам Господь-Бог дав Данилу "... знання і розуміння всякої книги та мудrosti..."/Дан.І,Г7/.

Але ж для досягнення цього Данилу потрібно було найменш три роки і не треба думати, що ці знання ніби раптом Божою волею були даровані йому, як напр. даються тепер дари Духа Святого, які зазначаються в І Кор.гл.І2. Ні, ми повинні думати, що Господь допомагав йому, викликаючи у нього природні здібності до засвоєння дуже великої /для тих часів/ освіти.

Яка підготовча школа може зрівнятися с недосяжною школою Самого Господа-Христа, під Його Цілковитим Керівництвом, яку мали оці однадцять Учнів /неосвічених рибаків/ в підготовці до апостольської

праці до часу Вознесення Христа на Небо. Взагалі, хто може твердити про неписьменність Учнів Христа, коли прочитає книжки /див. Матвій, Іоан, Петро/? Може тільки тому, що вони /як і Христос/ не вчилися в фарисейських школах? Ці ж факти не твердять, що самоосвіта - є ідеалом, бо ж треба пам'ятати, що Мойсей, ап. Павло і багато пророків одержували повну освіту свого часу звичайним шляхом навчання /Діт - 7, 22 і 22, 37/.

Глибина знань Мойсея, мудрість державного керівництва і державного досвіду, зробили його цілком досконалою зброя в руках Божих для керівництва синами Ізраїля. Але ж не заперечним є і той факт, що велика освіта ап. Павла дала йому можливість і здатність стати найбільш плідним із всіх письменників Нового Заповіту.

Хто хоче вчити інших /а це - перший обов'язок духовенства!/, той повинен, звичайно, перш за все навчитися сам. Ісусу Навину було урочисто наказано вчитися день і ніч по книгах закону і точно виконувати все, щоб мати добрий успіх /Іс. Нав. I, 8/. Які ж жалюгідні ті люди з духовенства, які хочуть бути вчителями закону, але не розуміють ні того, про що кажуть, ні того про що твердять /І Тим. - I, 7/.

Внацтво ап. Павла відбулося у ніг Гамаліїла /Міц - 22, 3/, а його молодий співробітник Тимофій також з дитинства зізнав Свяченне Писання /2 Тим. 3, 15/. Ісуса Христа, коли Він був 12-ти річним хлопчиком, знайшли в Кремі серед учителів "... і вислухував їх і запитував їх" /Лука - 2, 46/. Він не цурався їхнього оточення, навпаки Він брав від них те, що було корисним для Нього Самого.

Коли кожний звичайний православний християнин мусить бути готовий кожного часу дати відповідь кожній людині, яка вимагає від нього відповіді у тверджені істини і правоти Православія /І. Петр. 3, -15/, то насکільки мусить бути підготованою духовна особа, щоб захищати рідне Українське Православіє. Духовній особі наказано вчитися, щоб стати перед Богом достойним, бездоганним і правдиво навчати слово істини /2 Тим. 2, -15, 24/. Грунтовна підготовка духовної особи до всякої доброї справи - має в собі глибоке знання всього Священного Писання /2 Тим. 3, 15-16/.

"Во уста священикові мають перестерігати знання із його уст чекають люди закону..." /Мал. 2, 7/. Саме тому духовна особа мусить бути глибоко навчена Царству Небесному, щоб бути здатним виносити з скарбниці своє нове і старе /Мф. 13, 52/, цебто від нього вимагається, щоб він був досконалим у слові правди раніше, ніж бути йому призначеним вчителем цього слова /Євр. 5, 12-13/.

Зрозуміло, що служити вірним - це значить повчати їх духовним істинам. Але ж раніше треба самому навчитися цим істинам, а потім навчати других. Сама духовна особа в першу чергу мусить пройти через млинові хорнова знань, щоб з нього вийшов духовний кліб для інших. Духовенство не сміє думати, що духовних скарбів Християнства можна досягти легко і швидко. В житті Самого Господа-Ісуса було цілих двадцять мовчазних років, під час яких Він вчився і вдосконювався /порів. Лука 2, 40-42 з 3, 23, а також див. І, 30/.

Мойсей сорок років пробув в нетрах пустелі і тільки після того зрозумів, що він цілком готовий приступити до звільнення синів Ізраїлевих /Ісх. 2, 11, 15; 7, 7/. Пророк Єлісеї пройшов своєрідну школу ос-

віти /З Цар.19,19; 4 Цар.2,13/. Учні Самого Господа-Христа три роки проводили навчання в Христовій Школі, а ап.Павел навчався три роки в Аравії і Ізраїлю і ще довше в місцевості Кілікії /Гал.1,17-18; Ілії - II,25/.

Оці приклади Самого Господа, пророків та апостолів Його - наріжним каменем ввійшли в Українське Православіє. Відомо ж бо, що ще в старі часи, по всьому світі, найписменішими і найкультурнішими прошаркоми в державах і націях були духовні особи /єпископи, священики, ченці і т.д./, бо тоді релігія і культура покривалася одне другим: не можна було будь який особі з духовенства бути малограмотним. І ця засада, дякуючи Українському Православію, глибоко ввійшла в душу української нації ще раніш, ще в далекі старі часи.

Вже не один раз в пресі подавалися спогади /про культурний стан України/ Павла Алепського /в XVII ст./, який був вражений високою грамотностю і освіченістю нашої Батьківщини. Саме працівники Виноградника Христового, саме духовні особи були в першу чергу світочами віри і культури рідного їм народу.

Люкою піннотою сяли /й ще сяють!/ на всю Східної Європу безсмертні імена Українського Православія Митр. Петра Могили, Дмитрія Ростовського /Данила Туптала/, Феофана Прокоповича, Степана Лворського і т.д. і т.д. Які дорогі скарби залишили вони Українському Православію, що широким розголосом пролунали по Православному Світі.

Про книжку Петра Могили "Ліфос" Нитроп.Сочавський Досифей писав:

"Б давно вже чув, зараз бачу, прочитав цей неперевершений твір і був вражений та гадаю, чому ж /таких/ не часто друкують: велика ж є це книга, найтвердіша фортеця Церкви Православної і перемога над зрадниками та оголення вовків від овечих шкір". /Рукопис Київського Собору ч.364 л.439.

А один з дослідників "Четы Минеи" Св.Дмитрія Ростовського підкреслює, що ця книжка:

"... залишається ї до цього часу разом з Прологом постійною книжкою побожного руського читача; твір своєрідний одинокий і єдиний, якого поза всяким сумнівом не міг би створити ніхто із московських письменників..." /А.С.Архангельский. Із лекцій стр.134/.

А "Псалтирь Рифмованная" Семена Полоцького мала на москвичів таке велике враження, що царі Іван та Петро наказали покласти її на ноти. Щі наші славні праціди, світочі Українського Православія, найдостойніші духовні вчені, не тільки піднесли освіту і культуру рідної України на не бачену /для тих часів/ височінь, а своїми творами, досягнутими тяжкою і відданою працею, залишили по собі незмирущу славу у всьому слов'янському Світі.

Це ж вони є основоположники і московської науки, і московської літератури.

Ми не маємо наміру подавати Історію України. Православія, бо не це є нашою метою, та ми й не претендуємо ні на істориків, ні на дослідників. Ми хочемо лише хоч коротенько подати, який колosalний вплив мали труди отих славних наших предків навіть на цілі держави. Ми поминаємо працю українців в Сербії та Болгарії, де вони закладали школи і були вчителями та підносили освіту задумену турецьким ярмом.

Ми минаємо славетного українця Ірка Гуця із Карпат, що першим написав болгарам їхню історію і відновив болгарську національність - ми це все минаємо. Ми лише коротенько зазначимо тобі колосальний вплив України на Московщину, який підкреслює російський Проф. П.А.Безсонов:

"Прибулі /українці/ опанували тут /в Московщині/ самі значні і впливові посади, від ієрархів до керівників Консисторій, ними ж заснованих, від вихователів сім'ї царської до настоятелів монастирів, до директорів, префектів та вчителів ними ж проектированих шкіл, до кабінетних і типографських вчених, діловодів, ліквів і секретарів. Майже все піддалося їхнім реформам до краю непереможному впливові: богословська наука, виправлення священого і богослужбового текстів, друкування, сирави розжолу, церковна адміністрація, проповіді, церковні, громадські та сімейні співі, ноти, зовнішність архиерейських палаців, побут їхнього життя, карети, зброя, одяг служителів, напр. співаків, вигляд і організація шкіл та методи навчання, утримання бібліотек, правопис, вимова усна і вчитання /напр. м'яке церковне "Г", замісць твердого/, громадські забави і видовища і т.д. і т.д."/ Проф. П.А. Безсонов: "Белорусские песни", вступ, стр. VI 1871 р./.

То ж скільки ж треба мати деяким католикам нахабства і цинічної брехні, щоб кидати нам, православним українцям, що Українське Православіє, це - "Московське Православіє"??! Але покищо залишим такої "якості" католиків... Цими цитатами ми тільки намагаємося спростувати ту згубну думку і твердження рідних трутнів із духовенства та "діячів" церковної "політики", що для них не конче потрібна духовна та загальна освіта, бо ж для того, щоб їх мати, для цього треба працювати, трудитися, нелінуватися, а тим бачите, не має часу, бо треба бавитися в "Політиці" і бути попіхачами партій та Синедріону...

Трутні, в деякій мірі може бути й необхідні в бжолиних вуликах і навіть можуть бути до певної міри й неминучі, але горе тій церкві, коли сама духовна особа - трутень для добра власної церкви, для миру, спокою і любові між вірними.

Але що більше горе тій Церкві, коли трутень-духовна особа забуває для кого і для чого вона перебуває в цій Церкві: чи для служення Христу і народу, чи інтересам партії і новітньому Синедріону? Коли діла таких трутнів свідчать, що вони перебувають в Церкві тільки в інтересах Синедріону, то ж яку жалюгідну, съятотатствену і осквернюючу постать вони уявляють з себе в Церкві?... А додайте до цього, що деякі з них мають владу /хоч і Церковну!/ в своїх руках /хоч ні з Богом, ні з вірою, ні з Церквою особисто нічого спільногоне мають, не мали і не можуть мати!/, то яке ж отримне видовище вони уявляють себе в церкві /і це ми з особливим наголосом підкреслюємо/: ці люди, ніби отара худоби випадково потрапила до Святої-Святих Храму Божого... Так нехай же проглатять, яке Господь наслав на Надава та Авіуда, синів Аронович, які принесли перед Господом вогонь чужий /Лев. 10, 2/ і на Озу, який взявся за Ковчег Божий, щоб підтримати його /2 цар. 6, 6-7/. Нехай же це нам буде суворим попередженням проти тих, хто брутально вlamується в Святої Святих Українського Православія, з святотатственими думками і намірами та оскверненими руками і серцем.

Світової слави, найбільший месіонер ХІХ століття Ч.Сперджен, про таких людей писав так:

"... це - сліпець, який вліз на катедру онтики, читає лекції про закони зору, оповідає своїм слухачам про легесенькі відтинки і ніжні перекоди кольорів та тінів, а сам же в той час перебував в абсолютній темряві.

Він - глухий, але зробився професором музики, який став суддею мельодій і гармоній, які недоступні його слухові.

Він просто - кріт, який береться вчити літати молодих орлят!

Багато порівнянь можна було б навести тут, коли б це було потрібно. В жахливому стані знаходиться подібна людина! Він взявся за справу, до якої абсолютно не здатний, але за яку мусить нести тяжку відповідальність, тому що він сам обрав цю справу для себе. Які б не були близкучі його природні здібності, духовні дарування, але він не придатний до цієї святої справи і його прямий обов'язок в цьому випадку - відмовитися від своєї діяльності..." /Ч.Сперджен "Добре поради проповідникам Євангелія", стр.16/.

І сучасна тяжка трагедія, /яку намагаються прикрити м'якеньким словом "криза"/ Українського Православія і полягає в тому, що ці духовні /і світські/ "діячі" знають /і то добре знають!, що присутність їх у Церкві, руйнує Церкву, розбиває її, вносить між вірними кипучу ненависть, злобу і ні за що не хочуть відійти від Церкви, а з якоюсь шаленістю, з злобною піною уперто продовжують руйнувати Святе-Святых Української Нації - Українське Православіє. Якими засобами, методами, якими Фарисейськими шляхами провадиться ця злочинна руїницька діяльність в УПЦ в СНЯ - ми досконало знаємо з доновіді - обвинувальному акті Митр.Іоана /Теодоровича/ на 5-му Соборі СНЯ в жовтні 1964 р., киненому ввічі арх.Митиславу. А як провадиться ця ж сама руїна в Австралії - про це в наступному розділі.

3. НА ПЕРЕДОЛІ РУЇНИ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВІЯ В АВСТРАЛІЇ ПО ФАКТАХ І ДОКУМЕНТАХ

1. Для того щоб зрозуміти цей розділ, щоб він був абсолютно ясним для кожного, необхідно подати певні передумови.

Цей розділ буде неясним тим читачам, хто уважно не прочитав наше звернення до Собору Митроп.Бпархії УАПЦ в Австралії в грудні 1964р. /див. "Голос Братства Архістр.Михаїла 7-8-9, 1965р. стр.32/ /це звернення є на початку цієї брошюри - УПС/

2. У свій час ми писали і твердили, що:

"Найбільший у Світі деспот, коли видає певний закон, то цим законом він в першу чергу обмежує самого себе тому, що тільки так можна домагатися від підлеглих дисципліни" /див. "На шляху до єдиної УАПЦ на чужині", стр.6І/.

3. Коли укр. правосл. єпископи Потій і Терлецький зрадили Українське Православіє, то що варті були всі іхні єпископські права, всі іхні "заборони", "віддача до Церковного Суду", "відлучення від Церкви" і т.д. для підлеглого їм духовенства і вірних, які залиши-

лися вірними Українському Православію?

4. Коли сучасні укр.правосл.єпископи, свідомо і наперед надумано відкидають і зневажають головний і основний закон Українського Православ'я: 1. єпископ, 2. духовенство, 3. вірні, цебто СОБОР, то що варти ххні "кари" для підлеглих їм духовенства і вірних тільки за те, що ці останні залишилися вірними своїй прадідівській вірі - Українському Православію?

Одна із ухвал останнього 4-го Собору Митр.Єпархії в Австралії в кінці грудня 1964 р. на чолі з Правл.єп.Варлаамом /яку ухвалу до речі, виправляв перед голосуванням сам єп.Варлаам!/ була принята Собором /за - 33, проти - не було, 1 - стримався/ і звучить так: "...Собор схвалює: питання адміністративного поєднання відложити до часу, коли єп.Донат буде визнаний в сіма українськими і Митрополіями усугублючи в цей спосіб усі сумніви, що до канонічності його висвячення.../ підкреслення наше - І.П./

А ця ухвала викликана тим, що дві Митрополії /Канада і США/, в складі двох Митрополитів /Митр.Іларіон і Митр.Іоан/ і чотирьох Архєпископів, в листі до ЙВПР. Митропол.Ніканора від 20.ХІ.1953 р. у § 4 дослівно зазначено:

"Неспинене зло само не спиняється, а розростається і шириться. о.Урбанович і б.Єпископ Григорій "висвятили" на єпископа до Австралії о.Доната, висвятили без усякого Соборного обрання /підкр.наше - І.П./, цебто не за Церковними Прѣданніми І Церква непокоїться і розкладається.

МІ ВСІ, НИЖЕПІДПІСАНІ, ЗАЯВЛЯЄМО, що ми не можемо визнати о.ДОНАТА ЗА ЄПІСКОПА" /підкреслення - двох Митрополітів і чотирьох Архєпископів/.

Підпісали:

Митрополит Іларіон /в.п./
Архиєпископ Михаїл /в.п./

Митрополит Іоан /в.п./
Архиєпископ Мстислав /в.п./
Архиєпископ Генадій /в.п./
Архиєпископ Володимир /в.п./

Додаток-пояснення: Як документально доведено, Архиєп.Сильвестр і Арх.Григорій - відкликали і уневажили своє висвячення єп.Доната, а особливий Собор Об'єднаної Єпархії /25-28 грудня 1964 р./ УАПЦ в Австралії і Н.З. усунув єп.Доната від управління Об'єднаною Єпархією.

І нарешті останнє:

5. Коли теперішній церковний провід Митрополичної Єпархії на чолі з єп.Варлаамом, покликається, обґрутує і спирається на витяг з протоколу Наради 9-ої сесії Вищої Митрополичної Ради УАПЦ на чужині від 9 травня 1965 р., та наради з 14 травня 1965 р. ЯК НАКАЗ Митрополії, то це треба розглядати, як безприкладне свавільство, нечуване без законя і знівага Українського Православ'я і ось чому саме /подаємо документ/:

"Владика Варлаам добре знає, що Вища Рада Митрополії не має права давати ніяких наказів нашій Автономній УАПЦ в Австралії та Н.Зеландії. Резолюція 3-го Собору нашої /Митропол.Єпархії - наше І.П./ Церкви, который відбувся в грудні м-ці 1960 р., в пункті I В, говорить так:

"Право" "Вища Рада Митрополії" звільнити та перемінувати Єпархі-

"Вступне Слово Владики Варлаама... Влад. одобрює праці Передсобор. Комісії що до поєднання і стоїть на її позиціях..."/стр.4/ і далі:

"Дякує /Вл.Варлаам - наше І.П./ всім доповідачам, а о.Ананію Теодоровичу /голові Передсоб.Ком.-наше І.П./ за його велику працю..."/стр.9, підкресл. наше І.П./

Як бачимо в наші часи, найпопулярнішим і модернішим в науці є атомова енергія, а серед духовенства /проводу/ зрада Ієр.Православію, відбирання прав у 2-х частин Церкви із З-х.

А тепер переходимо до релігійно-церковної моралі цього ж самого духовного проводу. Ну візьмем будь який перший ліпший документ...Ну напр. "знаменитий" т.зв. "Канонічний декрет" сп.Варлаама про "заборону і віддачу під духовний Суд" настоятеля Св.Михайлівської парафії в Аделайді, розглянемо його мораль, як з офіційного, так і практичного боку.

Прот.І.Грушецький, дня 4.6.1965 р., листом за ч.30/35, ввічливо і коректно перелічивши причини повідомляє, що він, за власним бажанням відходить від духовної опіки сп.Варлаама і зазначає, що:

... Таке суперечливе змушує уклінно просити Ваше Преосвященство видати мені відпустину грамоту та надіслати її до Високопреосвященішого Архієпископа Сильвестра, до якого зголовую свій поворот."

Отже правдивий єпископ Українського Православ'я констатує:

1. Що з дня 5.6.1965 р. /день одержання листа сп.Варлаамом/Прот.І.Грушецький фактично не є під духовною опікою сп.Варлаама, бо о.Грушецький вже відмовився цим листом від його опіки і вже перебуває під духовною опікою ІЕПР Арх.Сильвестра, бо просить /уля канцелярської формальності/ переслати відпустину грамоту /якщо захоче сп.Варлаам, а ні, то обійтеться і без неї!/ і не собі, а своєму теперішньому зверхникові і своєму Правлячому єпископу Арх.Сильвестру.

2. Відпустинна грамота Прот.І.Грушецького, крім канцелярської формальності, власне зовсім непотрібна, бо о.Грушецький не вступає до нового Правлячого єпископа, а повертається до свого попереднього статрого Правл.єпископа, цебто уневажає свій тимчасовий відхід від Вл.Сильвестра і тільки. Оце і все.

3. Для Прот.І.Грушецького і його парафії з днем 5.6.1965 р. /а для парафії - 7.6./ сп.Варлаам є вже чужим архиєреєм; і оригінальним за все, що твердження закріплене самим сп.Варлаамом /тоді ще протоієреєм Віктором Соловієм/. Як колишній правник і б.суддя в Польщі, в своєму листі від 16.3. 1965 р. до Протопресв. о.Винницького та інж.Верещаки сп.Варлаам /прот.В.Соловій/ пише дослівно так:

... Сьогодні я вислав телеграму о.Борису /Стасишину настоят. Св.Покровської парафії в Мельбурні - наше І.П./: Не дозволяйте служити і проповідувати бувшому зверхникові. Прот.Соловій /бувши зверхник - це Правлячий єпископ Владика Сильвестр - наше І.П./. Це моя лаконічна відповідь на Ваші сумніви і питання /"сумніви і питання" - це відсутність згоди Правлячого єпископа Арх.Сильвестра на відхід від його духовної опіки і одержання відпустинної грамоти - наше І.П./. Від 12 ц.м. /день подачі заяви о.Стасишина про відхід з під духовної опіки і дієцезії Вл.Сильвестра - наше І.П./вл.Сильвестр для о.Бориса чужий архиєрей"... І далі сп.Варлаам /прот.В.Соловій/ зазначає і підкреслює:

яльних єпископів і приділяти їм єпископів-Вікаріїв суперечить постановам того самого загального Статуту про доживотне настановлення /§26/, а також іде в розріз з постановами /§19/ нашого Статуту. Тому стверджуємо, що Вищим Органом нашої Церкви є і має залишитись загальний Собор. Діяння цього Собору можуть підлягати тільки канонічній контролі Священого Собору єпископів, а ні відокремленому випадкові сурогатові його в формі "Вищої Ради Митрополії". Життя і практика довели, що наша Церква може жити і нормально розвиватися на засадах до тепер обов'язуючого нашого Статуту...". Це ухвала Собору, на якому головою був наш Владика Варлаам" /витяг з ухвал Собору, див."Інформації" Параф.Ради Св.-Покровської парафії в Нельбузи від 14.8.1965 р./.

Додаток-пояснення: Слово "сурогат" - це фальсифікація, підміна вищої якості на нижчу. Напр.: купуєте і платите гроши за вершкове масло, а вам підсовують маргарин.

Ця ухвала З-го Собору ніколи, нігде і ніким не була ні скасована, ні спростована, під неважнена, отже вона є до сьогоднішнього дня є законом Собору, якому підлягають духовенство і вірні і в першу чергу сам еп. Варлаам. Це є і є неодмінна засада Українського Православ'я.

Ми не маємо наміру розглядати і аналізувати церковно-правну сторону ухвали Вищої Ради Митрополії від 9 і 14. У. 1965 р., бо це вже зроблено і без нас із такою досконалістю, що будь що добавляти є абсолютно зайвим. Хто хотів би докладніше познайомитися з цим аналізом, подаємо дві адреси:

1. "Вищиска з протоколу ч. 7 Спільногого засідання Спархіяльної Ради і Консисторії Об'єднаної Спархії в Австралії і Н.З. від 4.7.65р. "Consistory of the Ukr. Aut. Orth. Church in Australia, - 567 Rathdown Str. N-th CARLTON /Melbourne/, Victoria.

2. Вищезгадана парафія, "Інформація і додаток до неї", - Very Rev. Borys STASYSHYN, 45 Wheatsheaf Rd. GLENROY /Melbourne/, Victoria Australia.

Отже нашим завданням і метою є тільки розглянути питання, як на практиці виконують свою місію, особи, що посідають духовний сан, поки що без уваги на те, як направляють їхні прибудівки: партії, Католицька Акція, цебто новітній Синедріон. Розглянути т.б. мовити їхню церковну і релігійну мораль, цебто їхнє "кредо" чести, сумління і віри.

Вище ми підкреслювали, що просяття нашого часу - "мстиславщина", оля отрута для Укр.Православ'я, - вже проточилася до Австралії і посиленім темпом прямує до остаточного руйнування нашої Церкви. Вже навіть зовнішнє, в своїй безсороності, не вважають потрібним прикритися хоча б фіговим листочком.

В Америці - арх.Мстислав за зраду своєї Церкви і Укр.Православ'ю одержує в нагороду діямантовий хрест, а в Австралії - Передсоборова Комісія /Митрополичної Спархії/ за свою зраду Укр.Православ'ю /І.єпископ, 2. духовенство, З. вірні, див."Звернення до Собору" о.Перелазного/ не тільки одержує від Правл.Єпископа /він же й голова Собору Митр. Спар./ Варлаама сквалення і одобрення цієї зради, а навіть висловлює подяку. Щоб не було наше твердження гололовче, доводимо це цитатою з офіційного протоколу:

"...А коли спинитись і на останніх /це б то над "тонкощами правничих розумовань" - слова автора листа еп.Варлаама - наше І.П./, то знову ж архиєрей, який ламаючи статут Церкви... не може бути ні на один момент трактований інакшс, як і н т р у з о р"/підкреслення - автора листа/.

4. I разом аж 10.6.1965 р./день одержання/, цей чужий архиєрей еп.Варлаам, цей і н т р у з о р/за його ж словами!/ надсилає "канонічний декрет" про заборону прот.П.Грушецького і віддачі його під суд абсолютно чужого йому священика?! Адже ж еп.Варлаам достатньо освічена людина, по освіті його ж не можна порівняти напр. з арх.Сергієм /Охотенко/, то як же може він так одверто і беззаконно /був. правник же він!/ ламати елементарні права і честь людини? Як міг еп Варлаам, не маючи абсолютно ніяких прав, "канонічним декретом" /і т цілком наклепницьким!/ ображати так абсолютно чужого йому священика

I нічого дивного не має, що Св.Михайлівська парафія /а не о.Грушецький/, - відповіла еп.Варлааму на його "канонічний декрет" листом від 12.6.65 р. так:

"..., а парафія на підставі рішення подавляючої більшості парафіян від дня 6.6.1965 р., - вийшла з під юрисдикції Вашого Преосвященства.

Від цієї дати Ви є для нас "чужий архиєрей", а осіб надісланих Вами для заключення спокійного дотелер життя нашої парафії будемо вважати і трактувати яко "і н т р у з і в"- а то згідно з листом Вашого Преосв-ва /тоді в сані протоієрея/ з дня 16.8.1965 року, копію якого для відсвіхування в пам'яті осмілюємо Вам надіслати, а для власної оборони доводимо до відома нашого Правлячого Єпископа Високопреосвяченішого Архєєпископа Сильвестра і нашого адвоката, якому Парафія доручила правну оборону своїх інтересів..."

Як бачимо у своєму дрібничковому запалі "допекти", "знищити", стерти на порох" прот.П.Грушецького /абсолютно чужого йому священика!/ і його парафію загнався дещо задалено!

Хоч правна вартість цього "знаменитого" "канонічного декрету" за законами Церкви і Українського Православія має не більше, як не потрібний клаптик наперу, але підкреслюємо /для уточнення церковно-релігійної моралі еп.Варлаама/ деякі характерні моменти в "канонічному декреті", бо це будуть також відповіді й на останні "обвинувачення"...

У "канонічному декреті" привернуло нашу увагу наступне речення в розділі "Узасаднення:

"Високопреосвяченіший Архєєпископ Сильвестр перебуває в стані спочинку і не є чинним єпископом нашої Церкви, тим самим не має своєї юрисдикції і не може творити нової Єпархії Церкви..."

Пояснюємо: в промові самого еп.Варлаама на останньому Соборі Митрополичної Єпархії /кінець грудня 1964 р./ точно і ясно /в протоколі Собору ст.4,-підкреслення наше - І.П./ було ним же дослівно сказано так:

"В єпархії еп.Доната також зародилася опозиція, що завершилось відходом з його єпархії деяких парафій "назад під юрисдикцію Арх. Сильвестра".

Отже сам еп.Варлаам констатує, що юрисдикція у Арх.Сильвестра бул

бо ж деякі парафії повернулися назад під юрисдикцію Арх. Сильвестра, а не полетіли в стратосферу. Вся "законність" єп. Варлаама залежить від його настрію: коли у нього добрий настрій, то у Арх. Сильвестра є юрисдикція і він може творити нову єпархію, а коли у єп. Варлаама недобрий, зливий настрій, то арх. Сильвестр не має своєї юрисдикції і не може творити нової єпархії в Церкві... І далі:

Ухвалою Вищої Ради Митрополії /від 9.5.65р./ в §6 вказується:

"Беручи під увагу лист Владики Варлаама про загрозливо-тяжкий стан його здоров'я і звязку з тим його прохання уділення йому піврічної відпустки, Вища Рада Митрополії просить ІВПР. Ніканора оформити цю відпустку".

§7 "На час відпустки Владики Варлаама визначити тимчасовим Адміністратором Митрополичної єпархії УАПЦ в Австралії й Н.З. Протопресвітера Ананію Теодоровича..."

Отже, навіть на підставі цієї ухвали, навіть коли б вона була, чи могла бути реальною, то церковний стан в Австралії виглядав би так: і єп. Варлаам, і Арх. Сильвестр перебувають на спочинку /єп. Варлаам - по хворості, а Арх. Сильвестр - по власному бажанню/. Припустимо, що обидва вони недіючі. Раптом, єп. Варлаам згадав, що він забув покарати Прот. П. Грушевського. Перериває свою відпустку, стає діючим і власноручно пише свій "канонічний декрет" покарання.

Коли ж Арх. Сильвестр бачить неминучу загибель УАПЦ в Австралії і на заклик вірників, які благають його спасти Церкву, що стоять на краєчку безодні, то Арх. Сильвестр, точнісенько так, як і єп. Варлаам, перериває свій спочинок, стає діючим і спасає УАПЦ Церкву в Австралії... Висновок робиться не тільки несподіваний, а прямо приголомчує: те, що в цьому випадку робить єп. Варлаам - є законне і добре, а те, що робить Арх. Сильвестр в такому ж самому випадку, це д то стає діючим і спасає Церкву не є законне і не є добре.

І далі, у "канонічному декреті" /обвинувачення/ вказується:

"... за намагання самочинно вийти з каноничної підлегlosti"... Коли добровільний відход по власному бажанню з під духовної опіки Правл. Бископа, - єп. Варлаам інтерпретує /розглядає/, як "намагання самочинно вийти з каноничної підлегlosti", як злочин, поповнений о. Грушевським і мусить бути покараним, - то логіка і справедливість вимагають, щоб сам єп. Варлаам мусить бути покараним далеко гірше і тяжче, ніж о. Грушевський, бо сам же єп. Варлаам, бувши юс Прот. Віктором Соловієм, не тільки "самочинно вийшов з каноничної підлегlosti" Арх. Сильвестра, а підбурював і закликав до непослуху своєму канонічному Зверхникові Арх. Сильвестру інших священиків.

Більше того, єп. Варлаам /тоді ще прот. В. Соловій/ телеграфічно спонукав наст. Мельбурнської парафії о. Стасишина, щоб цей останній навіть недопустив до церкви Правлячого Спископа, Канонічного Зверхника Арх. Сильвестра, буквально телеграфуючи о. Стасишину так:

"Не дозвольте служити і проповідувати бувшому зверхникові прот. Соловій" /див. вище лист Прот. Соловія від 16.8.1956р./.

Ми розуміємо те велике занепокоєння, яке охопило провід Митрополичної єпархії начолі з єп. Варлаамом, бо загрозливий відхід з під юрисдикції єп. Варлаама загрожує цю єпархію на дуже фатальні наслідки! Тому провід цієї єпархії скрізь і всюди, з особливим притиском під-

креслює і впевнює, що "злочином" є "намагання самочинно вийти з канонічної підлегlosti". Але цьому проводу не завжди таке вдається моральним терором залякали духовенство і вірних.

Так напр. коли о.Ананій Теодорович /права рука еп.Варлаама/ приїхав до Мельбурну і виступав в Св.-Покровській парафії, то - цитуємо:

"Протопресвітер о.А.Теодорович, як представник Вл.Варлаама, з церковного амвону, в неділю 8.8.1965р. сказав, що є нечуваним, щоб священик відрікався свого правлячого єпископа. Ми, миряни, може б йому повірили, коли б не те, що він сам, з іншими священиками, в 1956 році відрікся свого правлячого єпископа, Арх.Сильвестра, і то власне причиною того був еп.Донат з яким не хотіли єднатися..."/див."Інформація" Св.-Покр.Цер. в Мельбурні від 14.8.1965р./.

Додамо ще лише коротко про релігійно-моральні "якості" еп.Доната, бо ж саме ЦЕ ми поставили метою. "Архипастирське Послання" /про яке докладно - далі/, підписане еп.Варлаамом і еп.Донатом /"Вільна Думка" ч.31 /831/ починається цитатою: "Пильнуйте себе та своєї отари".. І ось, еп.Донат "пильнує" своєї отари так: ще 12 років тому, о.Дмитро Буртан /еп.Донат/ добивався за всяку ціну усунути з настоятельства Св.-Покровської парафії в Мельбурні о.Бориса Стасишина і зайняти його місце, але ні о.Стасишин, ні протопрес.І.Винницький, не дозволили цього, бо ж о.Стасишин, а не о.Буртан /еп.Донат/ заснував і організував цю парафію /див. докладно "На шляху до єдиної УАПЦ на чужині", стр. 48-53/.

Затаївші непримиренне зло проти цих двох пасторів, о.Буртан /еп.Донат/, протягом 12 років "чачував", щоб ці священики попали до його рук. Протягом 12 років еп.Донат "пильнував" піймати їх і ставши зверхником їх, розправитися з ними. І нарешті гадав він, що вони таки вже в його руках. А тепер цитуємо:

"Єпископ Донат в телефонічній розмові з настоятелем о.Борисом Стасишиним, дня 15.7.65р. повідомив його, що в Сіднеї 12.7.65р. відбулося адміністративне поєднання обох єпархій, та що він, еп.Донат, обняв становище єпископа-Вікарія та голови Консисторії, прощо о.Борис дістане офіційне повідомлення. При цьому еп.Донат повідомив, що о.Борис - виконав цю ухвалу та не "ШАРЛАВСЯ"/див. "Інформація" стр.2 14.8.1965р./, бо, мовляв, вони вже в його руках. Але й на цей раз ці пасторі "вишарпалися" з павутиння, яке 12 років снував еп.Донат. Оцю саму "мораль" і вкладає в свої уста еп.Донат у святі слова "пильнуйте себе і своєї отари".

Ми не маємо ні місця, ні часу, ні спрогнози розглядати всі інші "оскарження" та це й зайде, а тому "правдивість" всіх інших оскаржень Прот.о.Грушецького в "каноничному декреті", ми залишаємо на честі і духовному сумлінні самого автора... Чомусь в цей час нагадується сумно-драматичний наш опів: "... і беззаконним суддям Тебе, Праведного Суддю..."

Але перейдемо до самого важливішого і трагічного для Австралійської УАПЦ, розділу...

9. СВЯТОТАСТВЕНИЙ І ЗУХВАЛИЙ УДАР по Українському Православію

Так коротко назвали і схарактеризували звичайні, прості, але але дуже грамотні православні вірні, оце "знамените" "АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ", надруковане у "Вільній Думці" від 1.8. 1965р.ч.ЗІ/83І/.

Ці люди дуже побожні і безмежно віддані Українському Православію. Прийшли ці люди до нас зденервовані, розхвилювані з документами, журналами різними вирізками, і перше, що ми почули - це:

"Так, отче, значить продають вже нашу прадідівську віру, продають ту кров наших прадідів, яку майже 1000 років /з Св. Володимира/ безупинно лилася на захист віри православної?... Так значить, отче, почалася нова Унія! Ось, документи, якими доведемо Вам, отче, фактами й документами, що в Австралії нова Унія вже почалася!..." Так ці люди зденервовано і горячково викрикували. Ми попросили їх перш за все заспокоїтися, передихнути, бо денервуванням ніколи, ніхто, нічого не доводив.

"Отче" - трохи заспокоївшись почали казати, "адже ж Св. Церква наша не є ні Кооперативною крамничкою, ні канцелярією судді і не може бути, як казав Митр. Іоан своему заступникові арх. Мстиславові, що Св. УПЦ в США не є в кишенні арх. Мстислава, а церква є: І. епископ 2. духовенство 3. вірні. А чому ж наша Св. УПЦ Церква в Австралії і Н.З. опинилася в кишенях сп. Варлаама і сп. Доната?! оце ж саме "Архипастирське Послання", підписане сп. Варлаамом і сп. Донатом і надруковане навіть не в церковному правосл. журналі, а в прокатолицькій "Вільній Думці", хіба це "Послання" не є кишенями сп. Варлаама і сп. Доната, в які поклали вони нашу Церкву?!

Ми знов таки зауважили їм, що коли вони остаточно не заспокояться і будуть далі вживати гострих виразів, то ми нічого не з'ясуємо і нічого докладно не зрозуміємо...

"Отче, ось Вам Комунікат 9-ої сесії Вищої Ради Митрополії від 9-14 травня, надрукований в офіційному Органі Митрополії в журналі "Рідна Церква" за місяць липень-вересень 1965р.ч.63, на сторінці одинадцятої, а ось Вам "Соборне Послання" сп. Варлаама і сп. Доната, які посилаються навіть цитують його. Найдіть, будь ласка, де тут, в комунікаті Вищої Ради Митрополії, зазначено, що В.Р.М. призначає сп. Доната помічником-Вікарієм ДЕ? - цього ж в комунікаті В.Р.М. НЕМАЄ.

А тепер подивіться на "Посланні", подивіться на точку 2, що там написано? "На чолі цієї Бпархії стоїть сп. Варлаам. Помічником - Вікарієм його являється сп. Донат. Відкіль же взялося це речення: "Помічником-Вікарієм його з'являється епископ Донат?!! Ми Вас питаемо, отче, звідкіль, воно взялося??!"

А ось вам, отче, ще більше, ще наймовірніше: читаєте ви, фотокопію сп. Варлаама, розіслану ним всім парафіям дочитуємо до точки 8, і раптом читаєте: "Українська Автокефальна Православна Церква в Австралії й Новій Зеландії належить у ближчому часі подбати про підшукання кандидата НА ТРЕТЬОГО ЕПИСКОПА і представити цю кандидатуру на затвердження до В.Р. Митрополита НІКАНОРА". То ми вас питаемо отче, де ж у комунікаті Митрополії є хоча б найменший натяк НА ТРЕТЬОГО

ЄПІСКОПА... Ми вас, отче, питаемо ДЕ?! Цих же речень в комунікаті Митрополії НЕМАЄ, розумієте їх же немає, а сп.Варлаам посилаеться на них. Значить ці речення сп.Варлаамом самовласно приписано, дописано до текоту "Комунікату" В.Р.Митрополії, бо ж ось дивіться, отче, і в "Посланні", і в фотокопії сп.Варлаама стоять лапки /" "/, значить це є цитата, цебто точно переписується кожне речення, кожне слово, кожна літера з того тексту, з якого вона береться, а уданому випадку, сп.Варлаам переписував з текоту комунікату Вищої Ради Митрополії. Ось гляньте, що написав сп. Варлаам в своєму "Посланні" і в своїй "фотокопії".

"Повідомляємо Вас, що Первоієрарх наш Високопреосвященніший Митрополит Ніканор та Вища Рада Митрополії при ньому ствердила наступне: далі сп.Варлаам ставить лапки, це б то цитує текот комунікату Митрополії, доходить до точки "2" і "раптом" пише:

На чолі цієї Єпархії стоїть сп.Варлаам. А від самого себе дописує: "Помічником-Вікарієм його являється епископ Донат". Далі знов переписує текот доходить до точки "8" і сам від себе приписує кандидата "НА ТРЕТЬОГО ЕПІСКОПА".

Це ж, отче, явне і цинічне мо... під..., проізажте отче, ви вже двічі просили не вживати гострих олів проти сану духовних осіб.Добре... Тоді ви, отче, скажіть нам, як звється та людина і її поступравання, коли особа підлегла, одержує від свого прямого Зверхника наказ, який не відповідає намірам цій підлеглій особі ВИКИДАБ з цього наказу те, що їй не подобається, а свавільно ПРИПИСУЄ те, що вона хоче, передруковує вже МІШАННІЙ ТЕКСТ, а фотокопії цього тексту розсилає своїм підлеглим з категоричним наказом беззастережено виконати його, бо нібито САМЕ ТАК НАКАЗУЄ ВИЩИЙ ЗВЕРХНИК, бо ж як же інакше розуміти ці два документи? То як же звється така людина і її поступравання?! Мовчите, отче!? Ну й то мовчіть!

А тепер дивіться отче, в комунікаті Вищої Ради Митрополії сказано цілком ясно і зрозуміло:

"Самій Єпархії подбати про підшукання кандидата НА ВІКАРІЯ, а Єпархія - це є наша УАПЦ в Австралії, а її найвищий Законодавчий Орган - наш Церковний Собор в Австралії.

А що робить сп.Варлаам? І він затаює в своєму "Посланні" перед двома частинами нашої Церкви /2.духовенство, З.Вірні/ оце саме рішення ЙВІР. Митрополита Ніканора і при ньому Вищої Ради Митрополії, затаює оце саме:

"... Самій Єпархії подбати про підшукання кандидата на вікарія... а сам від себе /на зразок папи римського/ обирає і призначає собі вікарія сп.Доната. Більше того, він сам від себе наказує і призначає, яка має бути Єпархіальна Рада. Сам від себе призначає Консисторію, навіть поіменно призначає хто саме мусить входити в склад цієї Консисторії, а найцікавіше, - що сп.Варлаам не забув залякати духовенство канонічними санкціями, коли вони не підпорядковуються зарядженню.

Ви питаете, отче, чому ми згадуємо сп.Варлаама і не згадуємо сп.Доната, він же теж канонічний? - Тож яке нам діло до того чи він канонічний чи ні? Що нам до нього? Він у нашій Єпархії ніколи, як епископ, не був, не є і ніколи ним не буде! Адже ж канонічність

Арх.Пилипенка не є такою, як канонічність сп.Доната, бо канонічність арх Пилипенка є абсолютно бездоганною, без жодної плямочки, але ж 2.Духовенство, З.вірні, цебто 2 і 3 частини УАПЦ в Аргентині не прийняли його і він вже I3 чи I4 років не був, не є і ніколи не буде єпископом в Аргентині, точнісенько так, як і сп.Буртан /Донат/ в нашій Єпархії в Австралії.

А те, що в комунікаті згадується, що сп.Донат є канонічний, то це ж ясно і малій дитині: Комунікат Митрополії вказує: "... Самій Єпархії подбати про підшукання кандидата на вікарія". В Австралії проживає сп.Донат. І якщо Собор захоче сп.Доната обрати на вікарія, і коли будь у кого є сумнів що до канонічності сп.Доната, то комунікат Митрополії підтверджує, що сп.Донат є канонічний і більше жодного слова про сп.Доната не має. А ще й тому ми не згадуємо про сп.Доната, що коли сп.Донат не буде слухатися і сліпо виконувати наказів сп.Варлаама, то сп.Варлаам тим же самим "правом", яким призначав собі сп.Доната вікарієм, тим же самим "правом" він його звільнить. Отже виходить, що сп.Варлаам і сп.Донат, - це нібіто одна особа аж до того часу, доки сп.Донат буде "слухняним", то навідо їх називати двома іменнями? Як що хочете більш докладно і детально ознайомитися з поступуванням сп.Варлаама з духовенством і вірними за останній час, то ось ми залишаємо вам "Інформацію" Св.Покровської парафії в Мельбурні від I4.8.1965р., Жовтень-Мельбурн-Ессенден.

Ви, отче, колись казали, що був в старовину один французький король, що дуже любив переконувати оточення висловом: "ле руа - се муа", цебто "королівство - це я". Хіба ж сп.Варлаам своїм поступуванням не має права "твердо" сказати: "УАПЦ в Австралії - це я"... То ми запищемо вас, отче, скільки ж кроків потрібно сп.Варлааму, щоб сказати "Австралійський пала - це я".

Ви напевне читали отче, в "Нашій Батьківщині" від 22.7.1965р. №88-99, стр.І /внизу/ таке:

"... А проте, що арх.Мстислав прилюдно на цьому ж Соборі порівняв Собор УПЦ з "бабами Параоками" - "Українське Православне Слово"/орган арх.Мотислава - наше І.П./ не згадала ні словом. Було це тоді, коли Собор вимагав, щоб арх.Мстислав розповів делегатам Собору про зміст і характер його розмов у Ватикані з католицькими достойниками, що мало місце під час його "приватної" подорожі до Риму, то арх.Мстислав відповів Соборові, що не всім "Бабам Параскам про це знати"...

А тому що Собор складався майже виключно з делегатів 2-ої і 3-ої частин Церкви, то звичайно цій "вулиці", цій "черні" і "парубкам"- знати "ЗАОБ"! Це б то арх.Мстислав може також "твердо" оказати: "УПЦ в США - це я"

Але ж отче, трагедія в тому, що сп.Варлаам в Австралії йде тими ж кроками, що і арх.Мстислав, навіть ще дальшими, бо арх.Мстиловаву /хоч зовнішне/ не дас розперезуватися Митрополит Іоан, а тут, в Австралії у сп.Варлаама "свята рука владика", що хоче, те й робить. Ніякі Церковні Закони, Статути, Устави, параграфи і т.д. - йому не писані.

Але видно по всьому, що десь там глибоко в душі, у сп.Варлаама велике занепокоєння, що все це йому так даремно не приде і як арх.Мстислав в Америці потребує "Католицької Акції", партії і новітнього

Синедріону, так сп.Варлаам в Австралії потребув цього ж, оцієї "чужої руки" /як висловився Митр.Ісаї/. Звичайно, такими вищезазначеними термінами вони у нас, в Австралії, не називаються, а називаються невинно: "Ініціативна група по збереженню єдності і правопорядку в Парафії та цілості Церкви, діюча з Благословення Спископа Варлаама"... Голова ініціативної групи Проф.А.Кібоновський, "Секретар" О.Мулярчук. Склад "ініціят. групи" з II душ.

Ми, отче, не можемо сказати, до яких саме партій і політичних організацій вони належать; хто з них є прихильниками Католицької Акціїбо ж ми мешканці Перту і не можемо знати, бо ж вони в Мельбурні, Сиднеї і т.д. До "роботи" вони взялися гаряче, але занадто вже приспіщеним "гальюном", а тому перша їхня "весняна ластівка", цебто текст запрошення від 9.10.65року, пішов якось "до гори ногами", чи як кажуть москалі "перший блін-комом". Ми ще пам'ятасмо, як о.Ананій Теодорович, бувши головою Передсоборової Комісії, безглуздо поділяв Єпархію на парафії "слухняні" проводу Єпархії і "неслухняні", мовляв "поділяй і володій", нехай собі гризутися, хоч поріжутися! А тут в тексті "ініц. групи" - ще гірше, тут зожної найменшої щілиночки так і б'є гострим духом "мстиславщини" і то так, що навіть улюблени вирази арх.Мстислава, подаються майже цілком. Так напр. дивіться отче, на стр. 3-ї текstu /зверху/, там просто так і пишиться: "коли не хочете перетворитися на "вулицю", для якої не писані ніякі закони, для якої не існує жодних приписів"... Або ось внизу: "Ми хочемо в день нашого Храмового Свята бачити Вас і Вашу Шановну Родину... серед нас тих, що залишились вірними своєму Правлячому сп. Варлаамові!" /так, з знаком оклику!/.

Як бачите отче, залишилися "вірними" не Христу, не Українському Православію, не УАПЦ в Австралії, навіть не законному порядку в Церкві, а саме особі, людині, саме "вірними" своєму Правлячому сп. Варлаамові", а рядом нижче - вже погрожуюче: Ми віримо, що Ви поділяєте наші погляди, без жодних "але"., але ж отче, тут на нашу думку, речення не закінчене, бо ж треба приписати до "без жодного "але" - "в порядку партійної дисципліни" - оце й було б /по духу вислову/ цілком закінчене речення.

Але саме безглуздіше в тексті запрошення - це такий вираз /стр.2 внизу/:

"Тепер за Вами, Українські інтелігенти скажати своє слово"... Як бачите отче, нарешті шило вилізло з мішка: о.Ананій Теодорович поділяє Єпархію на "слухняні" і "неслухняні" парафії, а "ініц.група" - поділяє вже саму парафію на "інтелігентів" і на "неінтелігентів". Отже знов таки "поділяй і володій!" іншого безглуздішого поділу в Церкві - тяжко собі уявити. До якого ж божевілля можна дійти, що, коли вже так закортіло поділяти в церкві парафіян, то поділяй же ти їх хочаб на "побожних" і тих, що "прикладаються побожними", на "віруючих" і "атеїстів", на "віddаних церкві" і "байдужих" і т.д., а при чому тут, в церкві "інтелігент" ти, чи "неінтелігент"?! Де тут здоровий розум? Та й мала дитина отче, скаже, що серед простого люду в 10 разів більше правдиво-віруючих, ніж серед інтелігенцій... Для чого потрібно було оцій групі викликати отой самий старий поділ на "панів" і "мужиків"? Для спокою в церкві, чи для гризні?

Головне те, що "мстиславщина", оце прокляття для Українського Православ'я вже загніздилося в Австралії і особливо яскраво виличається саме у цій "ініціат.групі". Як і у "мстиславщині", у цій групі в першу чергу панує неправда. Ця неправда має свій розподіл: на явну неправду, тенденційність, перекручування фактів, на софістику, на підтасування подій і фактів і т.д. Напр. для перевірки ми зупинилися лише на З-х реченнях /стр.2/:

Якщо йде мова про поламання Статуту то це вони, церк.заколотники ламають Парафіяльний Статут - параграфи 8,9,II,I6,I7~~1~~22-й. Ми просимо Вас Вимагати від нас доказів на абсолютну правдивість нашого твердження- обвинувачення. Ми проти дешової агітки, яку застосовують наші опоненти, ми не хочемо щоб Ви вірили нам на слово, ми хочемо, щоб Ви переконалися самі, перевіривши наші аргументи в нашій правді"...

Отже ми й захотіли перевірити "їхні аргументи в їхній правді". Проглянули Статут §§8,9,II,I6,I7~~1~~22 і ці параграфи так пристають до їхніх "аргументів", як "горбатий до стіни".... Не має про що говорити отче! Оде і вое.

Поки що - прощайте отче!

Ох, пробачте отче... Ми забули вас запитати, чи ви особисто знаєте Прот.Н.Плічковського, якої він нації і як він володіє українською мовою, бо ми в якомусь Церк.журналі /не пригадуємо вже/читали його лист до редакції зі скаргою на цю редакцію, що вона вмістила допис, де було зазначено, що він, прот.Н.Плічковський не підготовлений до овященства. Він в цьому листі підкреслює, що він-доцент /вже не пригадуємо, чи математики, чи укр.мови!/. Лист написаний грамотно, без значних помилок. Але бачите отче, листом, а може його хтось виправляв? Нам попався на очі його допис /"Вільна Думка" 3.10.1965р.ч.40/840/ з дуже цікавим і спокусливим наголовком: "Будьте чесні!"/так, зі знаком оклику "!"/. В цьому дописі /стр.5/, Прот.Н.Плічковський, обурившись на газету "Українець в Австралії" за те, що:

"Цей Обсерватор безсовісно і зловтішно заявляє - парафії покидають еп.Варлаама. "Обсерватор" боязко оглядається, знаючи, що пише неправду, бо не парафії покидають еп.Варлаама, а лише частина парафіян"...

Отже, нам і хотілося б знати, які звороти речень у нього, чи він каже напр.: "Сьогодні у мене одірвався гудзик від сорочки" або: "Сьогодні у мене одірвався гудзик від кожуха", чи каже прот.Н.Плічковський так: "Сьогодні у мене одірвалася сорочка від гудзика", або "одірвався кожух від гудзика", бо бачите, отче, ось офіційний документ наолідків голосування Св.Покровської парафії в Мельбурні: за те, щоб відірватися від еп.Варлаама і перейти до Арх.Сильвестра, - подано 166 голосів та ще заявами надіслано /від відсутніх на Заг. Зборах/ - 43 голоса. Отже всього 209 голосів за те, щоб відірватися від еп.Варлаама і перейти до Арх.Сильвестра, а тих, хто захотів залишитися при еп.Варлаамі - подано 46 голосів. Отже, ми й хотіли почути від прот.Н.Плічковського: хто від кого відривається, чи 46 від 209, чи 209 від 46?! На все добре отче!

ІО. ВИСНОВКИ

Ми прагнули /наскільки було сил, може загостро, може з пересадою/

червоною ниткою провести ту провідну думку, що саме найстрашніше злє в світі - це свідома напівправда, ім'я якої /прикрите або напівприкрите/ - Ф а р и с е й с т в о. Коли тежко боротися з неправдою, то скільки тяжче боротися з напівправдою, з Ф а р и с е й с т в о м??? Ми ще й це раз хочемо нагадати, що саме Христос з особливим притиском і гостротою застерігав людство проти оцієї напівправди-фарисейства: дияволу-сатані, Він казав "НІ", "відійди від Мене сатано!" а фарисеям - "О, гади, о кодло гадюче!"

Але може статися помилкове враження, що ми, православні українці тотально і фанатично проти Закону Христового: нехай буде єдине стадо і один пастирь; що ми ніколи не погодимось, щоб всі християни злилися в одне стадо Христове; що ми не примиренні противники католіцизму і про об'єднання ні при яких умовах не може бути й мови. Таке твердження буде неправдою, фарисейством... Кидають нам, православним українцям, як аргументом нашої непримиреності з католіцизмом, що Ватиканський Собор урочисто оголосував, що католицизм прагне навіть до об'єднання /"reunion"/, а не до приєднання з православними, що: "...вимагали великого такту й респекту до Православної Церкви, що її розвиток, організація й Літургія походить від Апостолів та від прадавніх Отців, які оснували її /Православну Церкву/ не будучи в історії винними Латинській Римській Церкві!"

Дозволили католикам навіть сповідатися й приобщатися в православних церквах... Навіть... "Нехай всі вірують так, як хто може і хто хоче"...

Ось, здавалося той місточок, через який будуть проотувати Українські Католицькі Владики на зближення з українськими Православними Владиками. І що ж вони запропонували Укр.Православним Владикам? Як же биглядало оте їхнє "об'єднання"/"reunion"/, як рівний з рівним? Звичайно, як і подобає правдивим католикам: з Христом на кінчику звіка і з фарисеєм в душі і сердці. Вони цинічно запропонували, щоб наші Владики послали спостережників на Ватиканський Собор і... "прийтіть і в глибокій покорі упадіть до колін св.отця"... Відповідь наших Православних Владик була відповідю, достойною наших преділів православних ще за старої Унії 1596 р., яка і відбита в Посланні трьох Митрополій в квітні 1960 р.

Здавалося, ця відповідь мусіла б опам'ятати Католицьких Укр.Владик, примусила б їх засоромитися, покаятися, переглянути свої поди-вугідні /які межують з безглуздям!/ погляди. Так ні, вони, як правдиві католики, почали шукати зрадників, новітніх Потіїв і Терлецьких, точнісенько так, як фарисеї старого Синедріону шукали зрадника серед учнів Христа ... Юду і знайшли... арх.Мотислава, дали йому "грубі гроши", відправили до Ватикану виконувати їхній наказ "в глибокій покорі пасти до колін св.отця", певне тішачись, що Українському Православію надходить кінець. Ну і що ж? Ну, нехай арх. Мотислав упав до колін католицизму, ну, а далі? Де ж початок кінця Українському Православію? Чи ж не так зустріло зраду Потія і Терлецького Українське Православіє? Ні, шляхами старого Синедріону - новітній Синедріон не досягне своєї мети. Не досягнуть своєї мети навіть і тоді, коли знайдуть і тисячі православних, які руйнують заме серце Українського Православія: 1.епископ, 2.духовенство, 3.вірні

і безщадно топчути закони Св. УАПЦеркви. Не досягнуть католики своєї мети, доки Ватикан не припине "ловити душі" і за ради однієї "душі", Ватикан йде на нечесане у світі с в я т о т а с т в о /чи-таючи по своїх костёлах і клянучись:

"Визнаю ОДНЕ хрещення на відпущення гріхів" - "Вірую"/ і перехрещувати Вселенське Православіє, ставлячи: "В приватній каплиці папи... нову дорогу металеву плиту, із зображенням Зішестя Св.Духа на Апостолів. Папа клячить у стіл Матері Божої, що тоді провадила Апостольським Собором, а... позаду папи стоїть смиренно, зложивши руки, Вселенський Патріярх Атенагорас І"...

Не досягнуть католики своєї мети аж доти, доки ділами /а не "солодкими" словами/ не доведуть ширість правдивого наміру об'єднання, як рівний з рівним. Отже католики не досягнуть своєї мети і то так довго, доки у високих католицьких достойників не зникне з кінчика язика Христос, а з душі і серця - фарисей а стане на язиці + правда, а в душі і серці - оселиться Христос.

ж ж

о.Д-р В.Левицький.

Наші помітки до церковних подій в Австралії.

В нашій церковній пресі було подано про відбуття нарад Вищої Митрополичної Ради УАПЦеркви в Європі, що є прибічною радою Митрополії, очоленої митр.Ніканором, /зібрання було ще в травні 1965 р./, - для "огляду церковного життя Церкви та про віносини УАПЦ в Європі з УПЦ в США і УГПЦ в Канаді". - Однак про важливу ділянку поглядів і становища Вищої Ради до обох Церков, які згідно постанов опільної конференції трьох Митрополій з дня 30 квітня 1960 року - творять ОДНУ духовно-позднану УАПЦеркву, - в цьому оголошенні немає відомостей. Саме на ці відомості були зацікавлені православні українці у всіх країнах поселення. Митрополит Ніканор - це ж один з перших активних борців за українізацію Православної Церкви на Волині, і треба сказати відкрито, що коли б він не заховався в своїй кімнаті повної ізоляції від церковного і громадського життя європейської православної еміграції, - митр.Ніканор, як спосібний богослов й автор цінних богословських статей, - міг би чимало впливати і повчати своїх старих підвладних і почесних звеличинників, які діставшися на првідні церковні становища, - саме внаслідок отакої байдужності наших богословських передовиків, - загналися сами і разом загнали й нашу Церкву в неодин гіркий куток.

В справі церковних подій в Австралії, - Вища Митрополича Рада вирішила призначення протопресв.Ананія Теодоровича адміністратором УАПЦеркви в Австралії. Рада доручає австралійській епархії підшукувати кандидата на вікарія для важко-хворого єпископа Варлаама. При тому, Рада - "ще раз підтверджує, що архієпископ Сильвестр знаходить на покої /тобто - в стані спочивку -о.В.Л./ і жадніх прав адміністрування Церквою не має, - а що до єп.Доната, то він являється канонічним єпископом і жадної апробати іншими Церквами не потребує..." /"Укр.Прав.Слово", ч.9/65 ст.І6/ - дійсно

Соломонів суд, але для дальшої компромітації і безладдя в австралійській Церкві. Виринає ряд питань до Ради: по перше: навіщо підшукувати кандидата на вікарія для сп.Варлаама, коли Рада дас "канонічну посвідку" для пересвята і зверженого недосвята Доната? - Друге: австралійська Церква має широку автономію і керується власним Собором, а митр.Ніканора визнає єдино верховним зверхником Церкви. - Трете: широко-відомими стали події в лоні австралійської Церкви, в яку в наслідок "активності" Доната і безрадності сп.Варлаама - влізли партійні ватажки, з ціллю - з Церкви зробити свою вузьку прибудівку. І саме для порятунку роздертої Церкви - вірні миряни створили Братства, стали в оборону Церкви і просили старенького атх.Сильвестра духовно їх очолити, до часу усунення отих розбивацьких елементів з Церкви.

До митр.Ніканора, як свого начального зверхника, - зверталися і благали: священики-піонери і миряни-оборонці УАПЦ в Австралії, щоби він своїм авторитетом поклав кінець отим не церковним експериментам, коріння яких сягають аж до Бавнд Бруку... Чи не доцільніше було б прийняти до відома допомогу арх.Сильвестра, усунути ізверженця Дона та з правління розбитої Церкви, а правлячому сп.Варлааму навіть на довший час дати помішника-адміністратора священика? Останні вісті з рядів мирян-оборонців австралійської Церкви твердять, що ціль є замішання в УАПЦ в Австралії - це наслідок політичних маневрів Доната та його ставлеників. Народ признає авторитет своїх владик: сп.Варлаама і митр.Ніканора і далі змагається за усунення Доната, що своїм приватним негідним життям і політичними маневрами в рядах Церкви - не надається на члена Ієрапхії. Це ще один сумний наявний показ влізливого інтуза-небогослова і нецерковника, що робить з Церкви свою приватну домену. Взяв на свою совість сл.п. митрополії Полікарп хіротонізованого в Парижі /в сослуженні арх.Ніканора...!/ - отого ... бувшого польського агента, що опісля наробив чимало шкоди в південній Америці, і ще й сьогодні десь там "миряниться", а тепер митр.Ніканор форсую, за порадою Бавнд Бруку, - нового ізверженця... - Це твердження не виссане з пальця, але доказане писаними листами, зміст яких став відомий оборонцям УАПЦ в Австралії...

На прохання і звернення церковників Австралії і то на протязі кількох років - митр.Ніканор м о в ч а в . Заговорив щойно тоді, коли миряни і священики відійшли ві своїми парафіями від сп.Варлаама, який, до речі, мав спершу також довгу "мишодраківку" з Донатом. Заговорив Первоієрарх Церкви - не зі становища її цілості і замирення а просто - з впертості... втримати шкідника в церковному проводі... бо він не самітний, але має певне місце в ході "наближення УАПЦ до католиків". - Мало того, - шкідника мали ще "оканонізувати" обі Митрополії США і Канади, бо такий плян був уложеній "геніальним советником"... - Коли ж стало відомо, що такої "животної канонізації" обі американські Митрополії не дадуть, - тоді Митрополича Рада УАПЦ в Європі... сама зреферувала справу і створила НОВИЙ КАНОН. Він повинен так звучати:

"Рішено, що канонічним єпископом, по наших правилах, являється той кандидат, що ніколи не нюхав богословських студій, немає вищої освіти, займається партійництвом, вміє його застосовувати в церковні

ради, самий приймає активну участь у вигіднім і негіднім приватнім житті, - той, що був хіротонізований двічі, - раз одним канонічним єпископом і другим сумнівної сукцесії, а вдруге - "перехіротонізований" двома канонічними єпископами, - все це: для "повної канонічності" .. Цей же так "оканоничений єпископ" має право бути ізвержений першої хіротонії отим першим канонічним єпископом і втішатися часткою першої хіротонії з рукі єпископа сумнівної сукцесії, а також - може бути "розхіротонізований" від "перехіротонізовання" двома другими канонічними владиками. - Все це потрібне, щоби Митрополича Рада канонічного Митрополита визнала: "заслуженого кандидата - канонічним єпископом, який жадної аprobати чи визнання іншими Церквами не потребує ..." - Амінь. - Канон ч:І, року Божого 1965- Германія."

/Пояснення до цього "канонічного" ребуса: прот.Донаат був спершу хіротонізований арх.Григорієм й арх.Миколаєм Урбановичем - це в США. Потім був "пересвячений" в Австралії арх.Сергієм й арх.Сильвестром. Після цей "пересвяти" - арх.Григорій "уневажнив" хіротонію Доната, але не уневажнив її арх.Урбанович. Вкінці оба владики: арх.Сильвестр й арх.Сергій -"відкликали" вчинену ними "пересвяту" Доната...

- Псалтьмонівець кличе: "Господи, як довго терпітимеш цієї зневаги?/.

Навіть Вселенська Константинопольська Патріархія не може і не має такого канона, яким можна було б такого "єпископа розєпископити"...

Коли б не документарні свідчення в цій жахливій блузнірській події, - читачі могли б судити, що це якийсь безбожницький жарт і наруга над Церквою з боку союзу советських безбожників... А воно гірка правда, бо ж й канонічний Митрополит підписався під цим неймовірним рішенням своєї Ради, поставивши в ОДИН ряд себе і пересвяченого ізверженця... А орган канонічної УПЦ в США друкує оте "епохальне рішення"... без жодних коментарів, як "документ"...

Щораз гутощіше ростут колючі будняки на поругання Рідної Церкви, її компромітацію та розгром. /Та ж ціла австралійська Церква - це вісім активних парафій, а для неї буде аж чотирьох єпископів...!/.

І чи ж має мовчати православний народ на такі неймовірні "єпископські пертурбації" /зневажливі замішання/?!

Н і к о л и! - Рідну Matip Церкву-Мученицю, відроджену в крові великих наших Мучеників в 1921 році - мусить оборонити увесь наш православний народ у вільному світі! - - -

о.Володимир Левицький.
/З журналу: "Церква і Життя"/

Дорогі Оборонці УАПЦеркви в Австралії!

Друкуйте цю статтю також у Вашому Бюлетені, щоби разом читали її повсюди!

Бажаю Вам витревалости у святім змагові! Не думайте, що наші оборонці заперестали змаг, тільки змінили тактику, бо ж Первоієрарх /Митр.Іоан УПЦ в США - УПІС/ завів у сподіваннях...

Широ вітаю о.Володимир Левицький.

